

Jan Dobšenský

Jednou tě najdu

1. vydání

*vydáno v dubnu 2022 jako 116. publikace
vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)*

ISBN 978-80-7570-232-6 (epub)

ISBN 978-80-7570-233-3 (mobi)

ISBN 978-80-7570-234-0 (pdf)

Copyright:

Autor: Copyright: Jan Dobšenský © 2022

Ilustrace: Peter Eliáš © 2017-2020, Pavel Talaš © 2014-2015

Návrh a zpracování obálky: Jan Dobšenský, Peter Eliáš

Jazyková redaktorka: Daniela Poláková

Yorrân

3. DÍL

JEDNOU TĚ NAJDU

JAN DOBŠENSKÝ

www.yorran.cz

OBSAH

Prolog.....	6
1. Kapitola - Všechno, nebo nic.....	12
2. Kapitola - Zachraň se.....	56
3. kapitola - Koruna království.....	84
4. kapitola -Pošetilé sny.....	149
5. kapitola - Nečekaná návštěva.....	193
6. kapitola - Tajemství.....	244
7. kapitola - Královo město.....	286
8. kapitola - Jednou tě najdu.....	352
9. kapitola - Král zlodějů.....	404
10. kapitola - Ayasuna.....	472
11. kapitola - Zlatá klec.....	522
Epilog.....	556
Hlavní postavy a jejich vzájemné vztahy.....	560
Abecední rejstřík nejdůležitějších místopisných názvů.....	565
Rodokmen al-Haareků vládců Nogaasharu.....	571
Chronologický přehled událostí.....	572
Pomořanský kalendář.....	577
Mapy.....	580
Yorrân - chronologický přehled jednotlivých titulů.....	587

Pokud se chcete dozvědět více o historii a geografii světa, kde se příběh této knihy odehrává, navštivte webové stránky autora věnované tomuto příběhu – www.yorran.cz

Yorrân

PROLOG

Godrik už nějakou dobu zamýšleně zíral do mihotajících se plamenů, ale ani jeden z jeho posluchačů si netroufal jej vyrušit. Jen se na sebe zvědavě dívali, potom Aevan kývl hlavou a pozdvihl obočí, jako by svého bratra vyzýval k nějakému činu. Ten ale jen zamítavě zavrtěl hlavou a položil si prst na ústa. Tak uběhla v tichu další chvíle, až to nakonec netrpělivý Aevan nevydržel.

„Tak cos vyčetl v těch plamenech, Godriku?“

Poustevník několikrát zamrkal, potom se mírně usmál a odpověděl: „Potřeboval jsem si urovnat myšlenky. Ten příběh je velmi dlouhý a košatý, moji princové. Nechci na nic zapomenout a nic přeskočit. Ale myslím, že jsem připraven. Budeme pokračovat?“

„Výborně, Godriku, myslel jsem si to. Tak o čem to bude teď? Říkal jsi, že to bude o Ekramovi?“

Poustevník přikývl. „A taky o Parse. Na tu nesmíme zapomenout. A jinak o hledání, protože tím každá cesta začíná. Každý hledá něco jiného. Někteří tajemství, jiní své blízké a další se pídí po moci a majetku. Ale nakonec stejně všichni zjistí, že všechno to soužení bylo jen pátráním po odpovědi na otázku »kdo jsem, odkud jsem přišel a kam jdu« ... A je jedno, jestli je to příběh žebráka, nebo krále.“

„To je každý mnich takový filosof, Godriku? Tak pověz... Co hledají ti, o nichž nám budeš teď vyprávět, poustevníku?“

„Dobrá otázka, princi Aevane. Myslím, že Abarhil hledá své kořeny, což je odpověď na otázku »odkud jsem přišel«. V Ekramově životě se objevily zapomenuté skutečnosti a teď netuší, jaký další směr jeho cesta nabere. Hybatelem jeho putování je odpověď na otázku »kam jdu«. No

a Parsa, ta s překvapením a úžasem hledá odpověď na otázku »kdo vlastně jsem«.

Poustevník se opět na okamžik odmlčel a pak se zeptal: „Ale někde musíme začít. Slyšeli jste někdy o Bregedôrově jižním tažení, princové?“

Oba mladíci zvedli překvapeně hlavu a přikývli. „Slyšeli. Vždyť kdo by jej neznal? Ale neříkal jsi, Godriku, že to bude o tajemstvích a tajemných talismanech?“ ozval se po delší době Laven.

„Máš pravdu, princi Lavene, ale taky jsem mluvil o zapomenutých semenech minulosti, která začala klíčit a probouzet se k životu. A k tomu došlo dávno před tím, než se Yorrân narodil.“

„Dobře, dobře, a co tedy ty talismany? Ty jsou odkud?“

„Z Dairany.“

„Z potopené Dairany zpěváků a snůlků? Copak ten svět někdy existoval? Není to jen pověst, pohádka, která se hodí k dobrému vínu a k pobavení krásných žen?“ nadhodil výsměšně Aevan.

„Jestli tomu dobře rozumím, tak nám chceš naznačit, Godriku, že v Yorrânových časech po Dairaně nezůstaly jen pověsti, jako je tomu dnes?“ pronesl zamyšleně starší z obou bratrů.

„Správně, princi Lavene. Je důležité vědět, že ty talismany se nezačaly hlásit o své místo na slunci až v časech našeho příběhu, ale mnohem a mnohem dříve.“

„Tak proto jsi zmínil to jižní tažení Egnora I. zvaného Brega?“

Poustevník s úsměvem pokýval hlavou. „Přesně tak. Ty talismany byly stvořeny v dílnách zaniklé Dairany a byly z ní odvezeny krátce předtím,

než se nad tím ztraceným světem zavřela mořská hladina. Dostaly do našeho světa a čekaly, až přijde jejich čas.“

Princ Aevan nevěřicně zavrtěl hlavou. „To by musely čekat celý věk! Nevymýšlíš náhodou, poustevníku? Poslyš, Lavene, ty jsi vzdělanější než já. Egnor Brega vládl na konci třetího století čtvrtého věku. Dairana zmizela v hlubinách na konci druhého, jestli si to dobře pamatují z hodin dějepřavy. Kolik let vlastně trval ten třetí věk?“

„Tři tisíce dvacet jeden rok,“ ozvala se stručná Lavenova odpověď.

Aevan stáhl obočí, znovu se obrátil k poustevníkovi a zamračeně pronesl: „Chceš mi říct, mnichu, že ty talismany ležely ukryté tři tisíce tři sta let a nikdo o nich nevěděl? Potom se zčistajasna objevily v Egnorově době? Tomu mám věřit?“

„Věřit tomu rozhodně nemusíte, princí, ale je to skutečně tak. Jediný rozdíl je v tom, že o nich věděla úzká skupina zasvěcenců, která je po celý ten dlouhý čas ukryvala. To, proč tu zůstaly, se však zjistilo až v Yorránově době.“

„Co to tedy bylo, zatraceně? Přestaň už nás s těmi hádankami natahovat na skřípec, Godriku, a spusť!“ rozčiloval se zvědavý Aevan.

„Jak si přejete, princí. Ilmentur i Yôkhâranâ byly výtvořem padlého temného anděla. Ten byl poražen posledním vladařem Dairany a spoutaný převezzen do jeho paláce. Zde strávil nějaký čas v žaláři, ale protože byl mimořádně lstivý, vetřel se časem do přízně svého pána a ten mu bohužel začal naslouchat. Na jeho radu nechal v hlavním městě postavit největší chrám své říše, zasvětil ho temnotě a svého nového rádce učinil veleknězem. V tom chrámu hořely nepřetržitě celé dny obětní ohně a konaly se lidské oběti.“

„Jak se jmenoval ten démon?“

„Lidé severu a západu, kteří s ním dlouhá staletí vedli nesmiřitelné války, mu v průběhu času dali různá jména. Jejich pouhé vyslovení však bylo po Poslední válce zakázáno. V Yorrânově době se tak pro něj ujalo jméno z dávného jazyka elfů – Pán Děsu, tedy Gorthaur nebo zkráceně Gortar. V dalekých jižních pouštích jej však lidé uctívali a sloužili mu. Ti jej nazývali Khâr-anâ, Král lidí.“

„O Gortarovi jsem slyšel, ale to druhé jméno jsem v životě nezaslechl. A jak přišly na svět ty talismany a k čemu sloužily?“

„Khâr-anâ, řekjeme mu tak pro potřeby následujícího vyprávění, nejprve vytvořil ilmentury...“

„To jich bylo víc? Mluvil jsi o jednom!“

„Nepřerušujte mě, princí Aevane, nebo se nikam nedostaneme. Ano, bylo jich více, ale jen jeden z nich sehrál naprosto zásadní roli v konečné bitvě o vládu nad jihem. Ale vraťme se zpět do časů Khâr-anova zajetí na ostrově Dairana. Tam jich bylo pro hlavní kněze chrámu vytvořeno celkem třináct. Sedm z nich pak odvezl před potopením Dairany jeden z nich, Torleach, daleko na východ. Tam čekaly dlouhá tisíciletí, než přijde jejich čas.“

„K čemu sloužily? Jaký byl jejich účel?“

„Ovládnání lidí. Khâr-anâ sám dokázal vstoupit do mysli obyčejných lidí, ovládnout ji a tím mást jejich plány a rozhodnutí. Jeho kněžím však bylo toto umění nedostupné, a protože Khâr-anâ potřeboval pro svůj chrám lidské oběti, vytvořil ilmentury jako nástroje na ovládnutí lidské mysli. Kněz, který jimi vládl, pak mohl odvést jakéhokoliv člověka jako ovci až k obětnímu oltáři.“

„To je hrozné. Lidé bez vlastní vůle vedení jako obětiny do chrámu temnoty!“ Laven se otrásl. Mladší bratr se na poustevníka zaraženě podíval.

„Nebyl žádný způsob, jak se jim bránit?“ Poustevník jen zavrtěl hlavou.

„Dobře, říkal jsi, že šest jich zmizelo při potopení Dairany. Sedm jich bylo odvezeno na východ. Jak se odtud dostaly sem na západ?“

„První z nich sem přinesl Ghilnogan. Vzpomínáte na pověst o Pánu kouzel? Další se pak dostaly do krajů kolem Velké písečné pouště s armádami Gortrogů, protože někteří z jejich elfských velitelů je měli ve svém držení. A to je důvod, proč nyní začneme vyprávěním o králi Bregedôrovi, který byl prvním smrtelníkem, kterému se ilmentur dostal do ruky.“

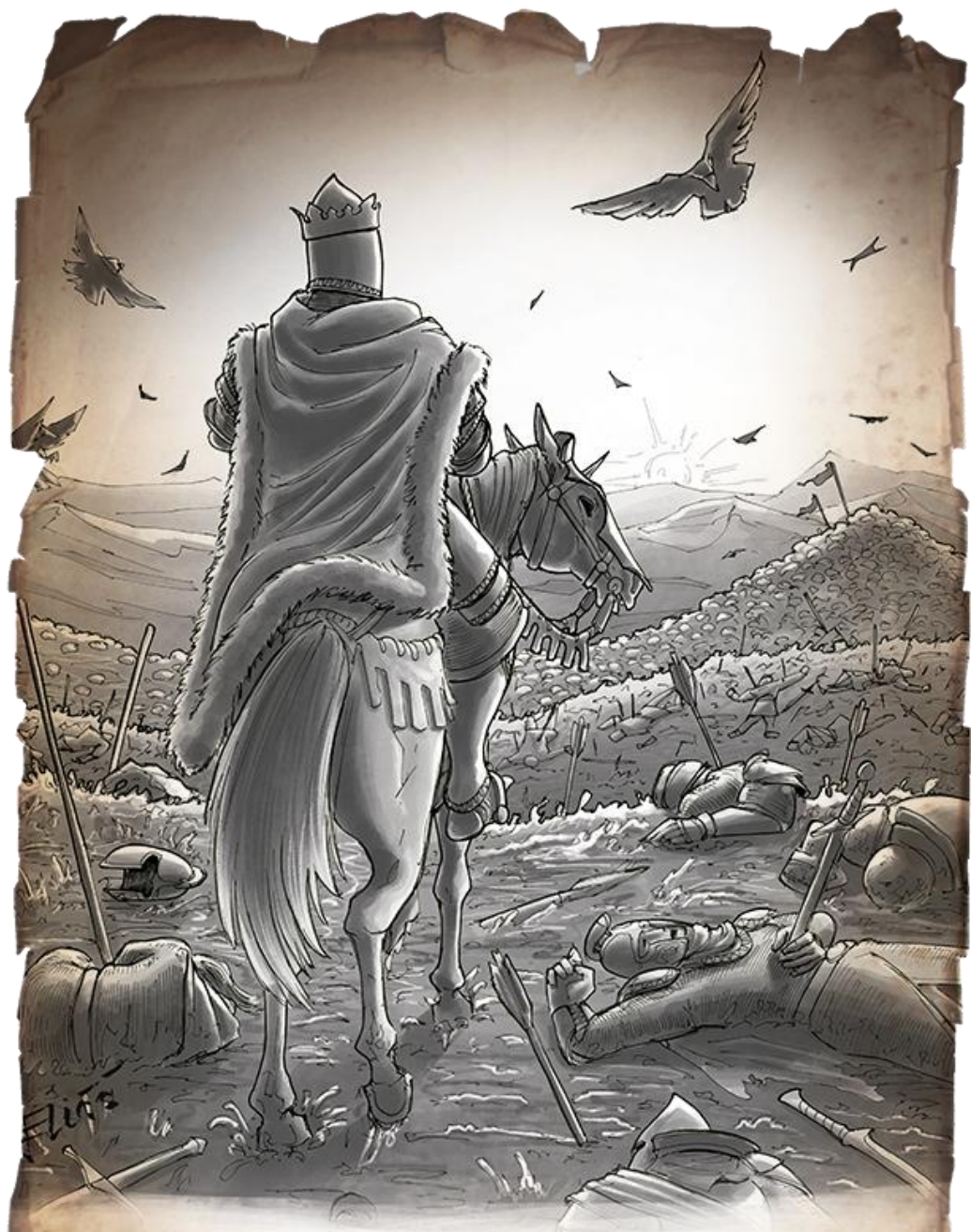
„Jak jej získal?“

„Podle pověsti, jej prý objevil na válečném poli...“

„Tak povídej poustevníku, nebo se zvědavostí pomínu!“

Ten se usmál a řekl: „Bude lépe, když ten příběh nechám někomu povolanejšímu, a tím byl v Yorránových časech Khaspirský slavík...“

1. Kapitola

1. KAPITOLA - VŠECHNO, NEBO NIC

Velké pustiny, měsíc slunovratu 575 e. d.

Karavana koní, mezků, pěších a vozů se již několik týdnů ploužila studenou liduprázdnou stepí. Krátce po svátku yestaré opustila Merélos a namířila si to napříč Malými pustinami na jihovýchod. Po dvou týdnech dorazila k brodům přes Pustinnou, kde se před pouhými pár měsíci odehrála bitva mezi Rômenkhôrovými oddíly a armádou pána Hardazinu. Po zvlněné pláni se porůznu povalovaly poškozené zbraně, polámané dřevce, potřhané praporece, zbytky stanů, vojenské výstroje a mršiny zvířat. Necelou míli před brody pak karavana vyplašila smečky vlků, hejna vran a supů. Mrchožrouti se shromažďovali u navršených hromad tlejících lidských ostatků. Poutníci se s nechutí odvraceli od děsuplné podívané a zakrývali si ústa a nosy šátky, aby se alespoň trochu chránili před všudypřítomným zápachem z rozkládajících se těl. Byl to smutný pohled na pomník jednoho slavného vítězství.

Slávu odvál vítr, zůstal jen smrdutý puch.

Přechod širokého řečiště Pustinné trval karavaně téměř dva dny. Zvířata se zdráhala v tomto zimním období vstoupit do ledové vody, která byla po ránu pokryta tenkým škráloupem ledu. Poháněči a vozkové měli spoustu práce, aby vzpírající se zvířata nahnali do studeného proudu.

Po překonání brodů karavanu čekalo únavné putování nekonečnou stepí Velkých pustin. I když zde na jihu nebyla zima tak drsná jako na severu a sněhový poprašek byl spíše výjimkou než pravidlem, poutníci trpěli poryvy ostrého chladného větru, kterému v rovné stepi nic nebránilo v rozletu. Pro ty, kteří si svůj skrovný majetek nesli na vlastních zádech a nemohli si dopřát závětrí stanů nebo vozové plachty, se stala každá noc utrpením. Nebylo divu, že široký pás rozšlapané země, který za

karavanou zůstával, lemovala čas od času nehybná lidská těla. Truchlivá připomínka zlomené lidské vůle.

Na kozlíku jednoho velkého vozu jedoucího na samém konci karavany seděli dva muži. Jedním z nich byl mladý muž zachumlaný do silného kabátu z ovčí kůže, jehož nohy zakrývala silná houně. Byl to vozká a majitel vozu, který v rukou držel opratě. Díval se zamračeně před sebe a z jeho úst co chvíli vylétla kletba. Tu na chladné počasí, tu na strastiplné putování a vyčerpané nebožáky, kteří se pletli do cesty jeho spřežení, nebo na to všechno dohromady.

Druhým mužem choulícím se na kozlíku byl poutník, na kterého se usmálo štěstí, a bylo mu nabídnuto prázdné místo vedle vozky. I on měl silný cestovní plášť těsně přitážený k tělu a zpod kožešinové čapky mu vyčuhovaly zplihlé, prošedivělé vlasy. Muž únavou přivíral oči, chvílemi upadal do zimomřivého spánku a jeho sinalá pleť výmluvně hovořila o vyčerpání z dlouhého pochodu. I v dřímotě jednou rukou podvědomě objímal velký cestovní vak, ze kterého vyčuhoval hmatník loutny.

Jeho společník se na něj několikrát nerudně zamračil a očividně mu nehodlal dopřát ani chvilku tak žádoucího odpočinku.

„U Gortarova biče, ten zatracený vítr mi zalézá snad až do morku kostí! V takovéhle zimě tu všichni do jednoho zkapeme. Kdo to kdy slyšel, vydat se v zimě na cestu Pustinami! No řekněte, nemám sakra pravdu?“

Potulný zpěvák cosi zamumlal do kápě svého pláště a na potvrzení vozkových slov se pokusil přitáhnout plášť ještě těsněji k tělu. Jeho neslyšná odpověď však nebránila vozkovi, aby pokračoval v samomluvě.

„Já jsem přeci takové hovado, že jsem se nechal přesvědčit k téhle zkurvené cestě... Ale to ta moje stará! Jediné, co ji zajímá, jsou stříbrňáky, které dostala jako zálohu od toho starého lichváře Yochaje! Ale že já tady chcípnu zimou nebo nás tady všechny zamordují potulní yaaritě, to jí bylo jedno. Mrcha jedna nenasytná!“

Vozka znechuceně odplivl a pak prudce zatáhl za opratě, aby zastavil spřežení.

„Prr, zatraceně, tak stůjte!“

Hned potom se halasně utrl na pěšího poutníka, který se již nějaký čas unaveně přidržoval postranice vozu, který jel před nimi. Vyčerpáním se mu zapletly nohy, a tak upadl přímo do cesty vozkova spřežení.

„Hej, zvedej se, ty zatracená bído. Nebudu tu čekat do večera, než se panstvo zvedne. Co sem lezeš, když neumiš chodit?“

Vyčerpaný poutník se zvedl a podstoupil stranou, aby vozu uvolnil cestu. Vozka uchopil bič, který měl zastrčený na boku svého kozlíku, a práskl s ním do vzduchu, aby pobídl unavené spřežení k další chůzi. To, co se před nimi odehrálo, konečně probralo vozkova společníka z letargie.

„Je vyčerpaný, stejně jako já. Možná by se sem k nám ještě vešel?“

„To tak určitě! A potom bych mohl pobrat všechnu tu další bídu, která se tu plouží po svých. A kdo mi za to zaplatí? Moje kobyly už toho mají i tak dost. Jen ať jde pěkně po svých. Neměl sem lézt, když to nevydrží.“

„Ale mě jste na kozlík vzal?“

Vozka se svého spolucestujícího podíval a zaškaredil se.

„Jo, to máte pravdu. Vzal a vypadá to, že toho asi budu za chvíli litovat. To bylo jen kvůli té vaší loutně, co vám čouhá z vaku. Říkal jsem si, že jste potulnej zpěvák. A ti, to se přece ví, bývají hotovou studnicí zpráv a novinek. Vždyť se taky toulaj od domu k domu! Jo, doufal jsem, že si s vámi poklábosím a ta zatracená cesta mi bude líp utíkat. Ale zatím z vás toho moc nevypadlo, leda tak dobrej den a děkuju a víc jsem se nedozvěděl. A to tu sedíte už skoro hodinu!“

Zpěvák se omluvně usmál. „Máte pravdu, nejsem dnes moc dobrý společník. Omlouvám se, ale od té doby, co jsme přešli brody přes Gawridurn, je to den ode dne horší. Člověk si neodpočine ani v noci. Na

dnešek jsem zimou oka nezamhouřil. Už toho mám opravdu plný boty. Potřeboval jsem si alespoň na chvíli oddychnout. Dnes bych snad do tábora nedošel. Jsem vám neskonale vděčný. Kdybych tušil, že to bude takhle namáhavé, nikdy bych se na tu cestu nevydal.“

Vozka se ušklíbl. „No, to jste se najednou nějak rozpovídal... A koukám, že jste podobnej hňup jako já! Já se na tuhle výpravu vydal jen kvůli tý semetrice, co ji mám doma. To bylo porád... Nemám peníze na mouku, nemám peníze na mlíko pro děti... No a já na to – tak proč sis ty haranty pořizovala, když je neuživíš?“

„Ty děti nejsou vaše?“ projevil poutník povinný zájem.

„Ale co vás bere, drahej pane. Jen jeden, ten nejmladší. Já jsem forman, porád na cestách. Kdy já bych tak asi dělal děti. Já hledal hospodyně a kuchařku, abych měl kde hlavu složit, když se vrátím z cest. Ale to se musí uznat, že vařit ta moje opravdu umí. Sakra, jak já bych si teď dal tu její teplou polívku! A co já pořád něco povídám... Odkudpak jste vy?“

„Z Dôrminaru.“

„A zatraceně!“ Vozka se na svého společníka uznale podíval. „To už máte za sebou pořádný kus cesty. A kam máte namířeno?“

„Do Pětiměstí. Do Khaspiru.“

„Hyjé, pohněte se,“ vozka pobídl spřežení a opět se podíval na společníka.

„Fííha.“ Vozka údivem zapískal.

„To teda máte před sebou ještě kus cesty. Co vás u všech bohů vedlo k tomu, vydat na tak dalekou cestu v zimě? I v létě by na takový pouti jeden prošoupal boty na cestě tam a druhý při cestě zpátky!“

„To máte tak, příteli. Moje rodina sice žije v Dôrminaru, ale rodiče pocházeli z Khaspiru. Utekli na sever před Ghireshi, nebo jak jim říkáme na severu, před Gortrogy. Ale zbytek rodiny v Khaspiru zůstal. Před časem přišel list, že poslední z otcových bratrů zemřel a odkázal

mému otci nějaký majetek, který uložil v Khaspiru u zinbatů, penězoměnců. Musí se vyzvednout do jara, jinak propadne. Víte, můj otec už je stařec. Tak jsem se na cestu vydal já.“

Vozka zamyšleně zakýval hlavou. „A stojí ten majetek alespoň za všechno to trmácení?“

Zpěvák neurčitě zavrtěl hlavou. „Jo, to kdybychom věděli. V tom listu stálo jen dědictví. Ale jaké, to neví nikdo. Bylo to těžké rozhodování. Ale znáte to, se zinbaty se nedá smlouvat. Ber, nebo nech ležet. Všechno, nebo nic. A tak jsem si řekl, že vyrazím. Když nic jiného, alespoň uvidím kraj, odkud pocházeli rodiče.“

„Jo, jo, život není peříčko. Jak se vlastně jmenuješ, zpěváku?“

„Yamin Shavi.“

„Cože?“ Vozka se překvapeně otočil ke svému společníkovi. „Opravdu? Ten Yamin, co mu říkají Khaspirský slavík?“

Poutník přikývl a pobaveně se usmál vozkovu nelíčenému překvapení, když nechápavě vrtěl hlavou.

„Teda, kdo by to byl řek, že na týhle zkurvený cestě potkám slavného Khaspirského slavíka a ještě budu mít tu čest pozvat ho k sobě na kozlík! To až budu vyprávět svý starý, tak mi to nebude věřit!“

Pak se vozka znovu obrátil ke zpěvákovi.

„V Merélosu se říká, že jste své písně přednášel i v Minalrontu... Teda v době, kdy ten hrad ještě azrakhârovi říkal pane. Je to pravda?“

Když Yamin mlčky přikývl, vozka se zamračil a úkosem se na svého společníka podíval. „To byste ale měl bejt zámožnej člověk, Yamine. Přednášet písně takovému panstvu! Ty vás určitě neodmění jen tak nějakým tharnerem.“

Zpěvák se smutně usmál. „Bejvávalo. Od té doby, co patří Merélos Rômenkhôrovi a všechna šlechta a bohatí kupci z města utekli, už tam nám zpěvákům pšenka nekvete. Kdybych neměl v Merélosu staré

známé, kteří mě u sebe nechali přespat, skončil jsem v noclehárně pro chudé.“

„Nepovídejte, a kdopak byl ten dobrodinec? Víme, já Merélos znám jako svý boty,“ zeptal se zvědavě vozka.

„Kupec Tharnizir v Tržní ulici. Znáte?“

„To si pište. To vám bejval pěkně bohatěj člověk. Však se taky jeho syn dvořil jediné dceři toho lichváře Yochaje, kterej si mě najal na tuhle cestu. Reanna se jmenovala... Po celým městě se povídalo, že je ruka v rukávě a svatba je na spadnutí. Ale pak mladej pán odplul někam na jih a v tom Elshirově lénu se po něm slehla zem. Zmizel a nikdo o něm prý neslyšel už více jak rok. Tak se to aspoň povídá...“

Yamin smutně zakýval hlavou. „Vím, ten příběh jsem slyšel. A věru že to nebylo veselé povídání. Taky jsem z toho domu zmizel tak rychle, jak to šlo. Ze starého pána se stal divný pavouk. Ještě tak s jeho manželkou, s paní Serniphel, se dalo povídat... A kam vlastně máte naměřeno vy?“

Vozka práskl bičem a odpověděl. „Kam? Jako všichni do Chagaru a předtím do Ghodrie. Vezu tam plátno z tkalcovských dílen toho lichváře Yochaje.“

„Vy svého chleboďárce moc rád nemáte, co? A Ghodrie... Tam jsem nikdy nebyl. Znáte tu oázu?“

Vozka se usmál. „Kdo by taky měl rád zinbata a lichváře. Zlat'áků má plný truhly a se mnou se hádal o každěj tharner. Jo, a Ghodria, drahej pane, tu já znám jak svý boty. Mezi námi, prdel světa ztracená v pustině, ale na druhý straně jediný místo, kde člověk může na pár dní složit hlavu v teple. Už abychom tam byli.“

„Slyšel jsem, že je to velká oáza. Prý má skoro tolik obyvatel jako Merélos. A jsou tam prý věhlasné trhy.“

Vozka se ušklíbl. „Jo, trhy tam jsou, ale hlavně s otroky a tihle nebožáci taky tvoří většinu obyvatel tý zasraný oázy. Jinak je tam několik velkejšch statků, na kterých se ten lidskej dobytek dře až do úmoru.“

Yamin se zamračil. „Když to tam tak znáte, porad'te. Najdu tam nějaké místo, kde bych mohl vybalit loutnu a vydělat si pár celebírů na další cestu?“

Vozka se zamračil. „No, Yamine, to opravdu nevím. Jak jsem řekl, je to prdel světa a její obyvatelé jsou lakomí až běda a každěj tharner obrací, že to hezký není.“

Pak se však vítězoslavně usmál. „Ale počkejte, přece jenom bych o něčem věděl. Pokud vás někde přijmou a dobře zaplatí, tak to bude na jediném místě.“

Yamin se na společníka s nadějí podíval. „Ano?“

„Statek Etal Shar.“

Shorei se starostlivě rozhlédla po rozlehlém atriu, po jehož obvodu hořelo ve velkých bronzových koších dřevěné uhlí. Vedle každého ohříváče ho byl připravený plný pytel a Shorei vyčlenila dva sluhy jen na to, aby jednotlivé koše obcházeli a dohlíželi, aby žádný z nich nevyhasl. Nad atriem byl roztažený baldachýn ze silného plátna, který měl pomoci udržet teplo sálající z řeřavých a žhnoucích uhlíků. Paní domu však přesto nespokojeně zavrtěla hlavou a pomalu obcházela připravené stoly, aby se osobně ujistila, že ke všem křeslům u stolů teplo z ohříváčů dosáhne.

Žádná z komnat statku Etal Shar bohužel nebyla schopná naráz pojmout tolik hostů, kolik jich na dnešní večer její manžel pozval. V létě by to nebyl problém, vždyť v atriu se běžně připravovaly větší hostiny, než byla ta dnešní. Jen během svatby její druhé dcery Kayneh se zde tísnila více jak stovka svatebčanů. V zimě se však podobné slavnosti

nepořádaly, nepřálo tomu chladné počasí. I když v Ghodrii nikdy nemrzlo a nepadal zde sníh ani nefoukal ostrý vítr jako v okolní stepi, i zde byly zimní večery a noci nepřijemně chladné.

Její manžel Naram však tvrdošijně trval na svém, že pozve všechny bohaté statkáře a kupce z Ghodrie. Důvod jeho tvrdošijnosti byl naprosto prozaický. Včera zabouchal u vrat jejich dvora nečekaný host, ze kterého se vyklubal proslavený bard zvaný Khaspirský slavík. Naram se s ním kdysi setkal na hradě jejich pána a majitele statku, a tak jej okamžitě pozval dál. A že byl ten zpěvák mistr nad mistry, ukázal již ten večer, kdy jen krátce něco pojedl a popil a pro potěšení pána domu a všech obyvatel statku pak přednesl zpěv o Lovci se lví kůží, který popisuje prastarou historii o vzniku proslulého rodu chagarských vládců. Ten mazaný zpěvák vybral svůj zpěv velmi chytře, aby se vlichotil do přízně pána domu, který jako levoboček z rodu chagarských Goniů skutečně pocházel. Nebylo divu, že Naram byl nadšený a hned si se zpěvákem plácl, že následující den přednese jeden z nejkrásnějších zpěvů severu, který tam Naram kdysi při jedné ze svých cest zaslechl. Ta píseň jej tehdy naprosto uchvátila a od té doby neměl možnost ji znovu slyšet. Proto přikázal připravit hostinu a nechal pozvat každého, kdo v Ghodrii něco znamenal. Ješitnost zděděná po slavných předcích mu nedovolila nechat si ujít příležitost blýsknout se před svými bohatými sousedy. A muselo se spěchat, protože času nebylo nazbyt. Karavana, se kterou zpěvák přicestoval, měla totiž po krátkém odpočinku již pozítří pokračovat dál na jih.

Když na všechno dohlédla, zavolala si Shorei majordoma, aby mu přenechala kontrolu nad atriem, a šla se podívat do kuchyně na přípravu pokrmů. Potom se odebrala do své komnaty, aby se převlékla a připravila se na vítání jednotlivých hostů.

O hodinu později již byla všechna místa kolem stolů obsazená. V čele stolu seděl Naram, po levém boku měl svou ženu Shorei, z druhé strany seděla jeho nejmladší dcera Parsa. Kolem stolů pak seděli Naramovi sousedé i se svými rodinami. Na opačném konci pak usedl sám velitel karavany, se kterou jeho host přicestoval. Toho pozval Naram zcela záměrně. Chtěl tak podpořit svého hosta a dát tímto způsobem veliteli vědět, jak vzácný poutník v jeho karavaně cestuje.

Když služebnictvo rozneslo připravené pokrmy a všichni byli na svých místech, kývl Naram na majordoma, který několikrát zaklepal tyčí o dutou hůl, aby přehlušil hlasitý hovor hostů a zjednal tak ticho pro svého pána. Když se hovor utišil, Naram se postavil.

„Vážení sousedé a hosté! Chtěl bych všem poděkovat, že jste přijali mé pozvání a v tento neobvyklý a chladný čas neváhali a opustili teplo svých domovů, abyste navštívili statek Etal Shar. Doufám, že odměnou za tuto nepohodu vám budou jak bohaté pokrmy, na jejichž přípravu dohlížela má manželka s dcerou, tak především vystoupení proslaveného Khaspirského slavíka, který do naší oázy dorazil s karavanou až z dalekého Merélosu. Ta zde bude bohužel meškat jen několik krátkých dní, a proto bylo nutno spěchat. Tímto vítám i jejího velitele Arshaka Sarema, který také laskavě přijal mé pozvání. Začneme tento vzácný večer přípitkem na počest našeho hosta Yamina Shaviho zvaného Khaspirský slavík!“

Naram pozvedl svůj pohár naplněný horkým kořeněným vínem a přelétl očima shromážděné hosty. S pocitem zadostiučinění postřehl, že jméno vyvolalo mezi přítomnými vzrušený šepot a u velitele karavany Arshaka způsobilo překvapené pozdvihnutí obočí. Když se všichni napili a položili poháry zpět na stůl, Naram pokračoval: „Aby těm překvapením nebyl konec, s radostí vám mohu oznámit, že náš host se uvolil přednést jeden z velkých zpěvů severu, který je tady u nás v Ghodrii téměř neznámý, i když jméno jeho hrdiny jistě slyšel každý z vás.“

Naram udělal dramatickou pomlku a usmál se, když uviděl zvědavé tváře, které jej s napětím pozorovaly.

„Název té písně vám, drazí hosté, již sdělí sám Khaspirský slavík.“

Na ta slova vystoupil ze tmy atria Yamin ve svém svátečním obleku, v ruce drže svou loutnu. Vystoupal na malé podium s připraveným sedátkem, vedle nějž byl pohár s karafou vína. Uklonil se potlesku, který jej provázel, a stručně promluvil.

„Vážení obyvatelé Ghodrie, na žádost svého hostitele vám dnešního večera přednesu hrdinský zpěv o velkém králi, o jeho proslaveném jižním tažení a nešťastném konci v neznámých krajích za Nebeskými sloupy. Na severu toho panovníka nazývají Egnor Brega, ale vy ho budete znát pod jménem, které se používá v krajích kolem Dar Sílhaadu. To jméno je Kotharí, Král bohatýrů. Kotharí byl vládcem říše, která se rozkládala od chladného severu až po horké písky Dar Sílhaadu. Je to k neuvěření, ale už uplynula takřka tři století od chvíle, kdy do jeho sídelního města Merélosu dorazili poslové z dalekého jihu. Bylo to adešské poselstvo až z dalekého Mehanu, jež přišlo požádat mocného krále o pomoc před nájezdníky, kteří překročili pohoří Nebeských sloupů a pustošili rodné kraje Adeshů a Nieshů. Mladý král, který před několika lety pokořil poslední známou říši za hranicemi vlastního království, starobylý Kharad, vyslanec milostivě přijal a vyslechl. Cti a slávy žádostivý panovník s radostí přijal jejich prosbu jako další možnost rozpráhnout svou moc nad kraji kolem Velké pouště.“

Yaminův zvučný hlas utichl a zpěvák se sklonil ke své loutně. Jeho prsty se rozběhly po strunách a atrium rozezněly tóny přitahující pozornost posluchačů k neznámému příběhu z dávné minulosti. Po chvíli bard zvedl hlavu a rozhlédl se. Když spatřil napjaté tváře plné očekávání, spokojeně se usmál a zpěvavým hlasem začal přednášet první sonety.

*Zastav se a slyš tu slavnou píseň,
o srdcích, jež nepoznala strach a tíseň,
dávný příběh o odvaze a pýše,
jež stala se důvodem k pádu hrdé říše.*

*Zastav se, člověče, a dobře poslouchej
to varování. Ve své touze nespěchej,
neb skončíš jako ten pyšný král,
co nadutě všechno, nebo nic si přál.*

*Osud země na jednu kartu vsadil,
krví věrných však za tu volbu tvrdě platil.
Do války volá reky z celé říše,*

*věrnost co obětinu dejte na oltář,
osudu pak postavte se tváří v tvář,
to vůle má váš slavný příběh píše...*

Přišli všichni. Khibe, Chattů pyšný chán,

Pán severu Elómir, jenž lvem byl zván.

Arion opustil stříbrovlasou ženu svou,

a z východu vede pluky, když jej zvou.

Z Travin přijel Edham, pánů koní král,

Iarhil, kníže, co rád své ženě písni hrál.

Zní hlahol polnic i nad velkou jižní plání,

to Radamis se před bratrovou vůlí sklání.

Pán západu, Amandir, už lodě chystá,

neb účast jeho v tažení tom je jistá.

Soynara, svého syna, posílá Pán Pětiměstí ...

Válečné korouhve zvedá i panský lid,

pán jejich, Jawhar, by doma neměl klid.

A písky ožívají tou divnou zvěstí...

Zvuk loutny opět utichl.

„Než budu pokračovat ve svém zpěvu, připomenu pro ty, kteří tento starý příběh neznají, co předcházelo. Tažení bylo zahájeno na jaře

dvoustého osmdesátého osmého roku od Obnovení království, kdy hlavní voj Bregedôrovy armády opustil bezpečné útočiště v Nírtagu, nově budovaném městě na jižní hranici Enqaindoru. To město leželo jen pár denních pochodů na východ od vaší oázy v pohoří Egez Tarhan, které zdejší dodnes nazývají Hory krále.

Egnor rozdělil svou mohutnou armádu do několika proudů. Jihovýchodním směrem proti proudu řeky Senim vyrazila východní armáda, vedená královým strýcem Arionem. Úrodné údolí Senimu mělo jeho plukům poskytnout zázemí, než dorazí na hranice Pětiměstí. Odtud měl Arion pokračovat podél úpatí Nebeských sloupů až do povodí řeky Qatan, kde mělo být jeho cílem hornické město Aram.

Jádro armády, vedené samotným králem a jeho synem Edrosem, si to namířilo nejkratší cestou přímo na jih, aby co nejrychleji dosáhlo povodí Shadnahu, který tvořil severní hranici Pětiměstí. Armáda minula Gholpir a Tîwar, aby poté namáhavým pochodem překročila východní cíp Velké písečné pouště a dorazila do Corie.

Poslední proud tvořila západní armáda, vedená královým bratrem Radamisem. Její součástí byly i Amandirovy pluky ze západu, které se vylodily v Harlonu, hlavním městě Radamisova království. Tento proud směřoval na Chagar a potom po proudu Shadnahu do hlavního města Pětiměstí Sîwaru, kde se k němu připojily oddíly vedené princem Soynarem. I tato armáda pokračovala na jih do povodí Qatanu směrem na město Shirat. Všechny tři armády se měly setkat v srdci adešského království, u jezera Nessat.

K první srážce došlo na řece Qatan na dohled od strážních věží Shiratu, kde Radamisova západní armáda odrazila nepřátelské pluky a zahнала je do dun Velké pouště. Poté pokračovala k západním břehům jezera Nessat, kde se k ní v Mehanu připojily oddíly nogaimského prince Jawhara.

K první skutečné bitvě došlo u adešského města Ayacrali na břehu jezera Nessat, kde spojené armády Egnora a Ariona obklíčily a téměř úplně zničily první z nepřátelských armád. Jak bylo naplánováno,

všechny tři armády se pak setkaly u jižního cípu jezera Nessat, kde v létě téhož roku došlo k události, která byla v kronikách zaznamenána jako největší bitva od Poslední války. Přestože skončila pro mladého krále oslňujícím vítězstvím, došlo krátce po ní k události, která předznamenala nešťastný konec celého tažení.

Yaminovy prsty se opět rozběhly po strunách loutny...

Aggarwal, léto 287 e. d.

Mrtvá těla mužů i koní pokrývala zvlněnou bitevní pláň, kam až oko dohlédlo. Těla ležela jednotlivě nebo ve skupinkách v nepřírozených polohách, v nichž je zastihla smrt. Ještě nedávno dunělo bitevní pole rozbouřenými vášněmi, spalující zuřivostí, nenávistí, hrdinstvím i vírou ve vítězství. A nyní to vše vyhaslo, utichlo a zmrtvělo do nepřírozeného ticha, v němž byla cítit zvláštní posvátnost okamžiku, kdy se to vše náhle a neodvratně rozplynulo v prázdnotě. Jako by se i čas zastavil v úžasu nad tím nekonečným a všeobecným zmarem.

Nad pláni kroužily vrány, krkavci a supi, kteří se sem slétli, vedeni svým neomylným instinktem. Hluk bitvy již utichl, ale hejna mrchožroutů se stále ještě ostýchala zahájit svůj děsivý hodokvas. Obezřetně kroužila nad připravenou hostinou, obávající se, že je to jen past a všechna ta v tichu ležící těla se náhle zvednou a budou pokračovat ve svém smrtícím tanci, doprovázeném zvukem polnic a rohů, rykem tisíců hrdel a třeskotem zbraní.

A pak to ticho náhle rozrazil zvuk. Nepatřičný a nepřírozený v tom okamžiku zasvěceném smrti. Byla to tichá a pravidelná ozvěna klapotu koňských kopyt.

Pláni se pohyboval jezdec.

Kůň krokem mijel mrtvá těla, poházené zbraně, polámané dřevce a kopí zabodnutá do země v poslední, smrtelné křeči. Na mnohých

z nich ještě vlály praporce, potrhané symboly marné slávy a pýchy svých nositelů, kteří teď leželi na zemi v roztodivných pozicích, nehybní a tiší, přátelé i nepřátelé, všichni jednotní ve své mrtvolné strnulosti.

Jezdec se vzepřel ve třmenech a rozhlížel se. Nebylo jednoduché se v té změti mrtvých těl orientovat, protože prach a krev setřely znaky, jimiž se od sebe mrtvá těla lišila. Muž zatáhl prudce za uzdu, aby hřebce stočil stranou. Mohutné zvíře poskočilo a zafrkalo, když jej jeho pán pobídl do klusu. Blížili se k místu, kde byla bitevní vřava nejzuřivější a kde si vybrala největší daň. Museli se vyhýbat nakupeným hromadám mrtvol, až jim mrtvá těla zatarasila cestu. Jezdec koně zarazil a sesedl. Pokračoval dál pěšky, překračuje jednotlivá těla, vyhýbaje se místům jejich nakupení, až dosáhl svého cíle. V širokém kruhu zde ležely desítky nehybných těl oděných ve zvláštní zbroj, která se lišila od plátového brnění jeho osobní gardy, i od šupinové zbroje kočovníků. Neznámí válečníci byli oblečeni do zbroje z drobných kroužků se zvláštním stříbrným nádechem, která byla tak jemně a dokonale zpracovaná, že obepínala těla mrtvých mužů, jako by byla utkaná z běžného sukna. Hlavy mrtvých válečníků zdobily barbuty, jejichž lícnice se téměř dotýkaly. Zůstával jen úzký prostor pro nos a oči. Přilbice byly na hřebenu zdobené symbolem lezoucího draka. Na volném prostranství, obklopená kruhem mrtvých strážců, pak ležela mrtvola muže, jemuž trčel z hrudi zbytek zlomeného dřevce. To o jeho tělo se vedl ten zuřivý, smrtící zápas. Muž k němu došel a chvíli se mlčky díval do nehybných nevidoucích očí. Potom se sklonil, aby mrtvému vojevůdci oběma rukama sejmul přilbici. Zpod ní vypadly dlouhé černé vlasy, které se rozprostřely po ramenech a hrudi mrtvého. Muž natáhl ruku a lehce prsty odhrnul vlasy z jeho skráně. Objevilo se ucho zvláštního tvaru. Podlouhlé, na horním konci zašpičatělé.

„Tak měli pravdu. Neldo! To je neuvěřitelné.“

Zvedl se a totéž učinil u několika dalších nehybných těl. Výsledek jeho prohlídky dopadl ve všech případech stejně. Nevěřicně se rozhlédl po

okolí pokrytém těly těch neznámých cizinců. Vypadalo to, jako by odhadoval jejich počet.

„Možná dvě stovky. To není možné. Skutečně – neumírající, neldrian. Ale kde se tady u všech bohů vzali? A ve službách Pána draků?“

Vrátil se k mrtvému tělu vojevůdce. Sklonil se a lehce mu prsty přešel přes zřítelnice, aby mu víčky zakryl nevidoucí oči. Při tom si všiml, že mrtvý něco křečovitě drží v sevřené levé ruce. Chvíli mu trvalo, než rozevřel ztuhlé prsty a vypáčil z nich zvláštní předmět. Zvědavě si ho prohlížel. Průhledný válec vypadal, jako by byl ze skla. Uvnitř byl temný opalizující střed, který pohlcoval světlo vstupující do válce a vypadal, jako by se pohyboval, žil. Válec byl na obou koncích opatřený nádherně zdobenými hlavicemi z matně se lesknoucího stříbritého kovu. Obě hlavice spojoval po jedné straně válce můstek z téhož kovu, vytvarovaný tak, aby jej prsty mohly pohodlně sevřít. Přesně uprostřed z něj trčel asi půl palce dlouhý hrot, který při sevření v dlani zapadal mezi prostředník a prsteník.

„Avalim, co to je? Z čeho to je? Horský křišťál, a ten kov? To je snad irsil? Ale na co to je? Uvnitř to vypadá jako živé.“

Sevřel předmět v pravici. Předmět mu do ní padl jako ulitý. Zavrtěl nechápavě hlavou. „Zbraň to není... Že by nějaký talisman?“

Jeho zkoumání přerušily hlasité výkřiky.

„Rhinardôr. Kde je rhinardôr? Výsosti!“

Zvedl hlavu, aby se ohlédl. Poblíž svého hřebce zahlédl jezdce na koních, jeden z nich na něj mával.

„Výsosti, velitelé vašeho vojska se shromáždili na velitelském pahorku a čekají na vás!“

Muž se otočil a rázným krokem vyrazil zpět. Krátkou chvíli mu trvalo, než se vymotal ze spleti mrtvých těl.

„Mého koně!“

Jeden z členů jeho doprovodu mu přivedl hřebce a poté mu podržel třmen. Král se chytil za hrušku sedla a přes váhu své zbroje se pružně vyhoupl do sedla. Potom se ohlédl na jednoho ze svých praporečnicků.

„Galriku, tam u toho mrtvého zaraž do země moji korouhev a postarej se, ať se s jeho tělem zachází s úctou. Nepřeji si, aby bylo oloupeno nebo zohaveno.“

„Jak si přejete, výsosti!“ odpověděl muž a vyrazil určeným směrem.

Král pobídl koně a skupinka jezdců vyrazila cvalem ke vzdálenému pahorku, k jehož úpatí se sjížděli vítězni válečníci. Přinutil bujného hřebce přejít do chůze, aby mohl máváním odpovídat na nadšené pozdravy jásajících šiků, které mu provolávaly slávu.

„Ať žije rhinardôr! Sláva Bregedôrovi! Vítězství! Arlé Avalim!“

Král pomalu vystoupal středem bouřícího davu až na vrchol pahorku, kde byla do země zaražena posvátná královská standarda Enqaindoru, stříbrný strom v černém poli. Zde stáli v řadě seřazení velitelé jednotlivých oddílů jeho armády. Rychle je přelétl očima. Chattský chán Khiba, syn nogaimského shaadara princ Jawhar, síwarský princ Soynar, vedle něj Iarhil, pelerin azralónský, Amandir, pelerin z Dúnardu, uprostřed cánohtarů s úlevou zahlédl unavenou, ale rozjásanou tvář svého syna Edrose. Postřehl i svého bratra, hardazinského krále Radamise, vedle nějž seděl na plavém hřebci jeho strýc Arion, princ z Rontardu. Přesto měl pocit, že někdo chybí. Jásání a pozdravy ve všech jazycích, kterými se mluvilo v jeho nespočetném vojsku, však obrátily jeho pozornost zpět ke shromážděným vojům.

„Ať žije Egnor Brega, král Enqaindoru.“

„Kotharí az dar!“

„Arlé rhinardôr, arlé Bregedôr.“

„Ima kharé Kotharí!“

„Kotharí iz shan!“

Král vytáhl meč, přitáhl koni uzdu a pobídl jej. Hřebec se postavil na zadní.

„Vítězství! Enqaindor!“

Z davu shromážděných válečníků se ozval jásot opakující jeho bojový pokřik. Bregedôr otočil svého koně směrem k velitelům.

„Moji věrní druzi a bratři. Dnešního dne slavíme vítězství v bitvě, jakou svět neviděl od časů Poslední války. Korouhve Enqaindoru nikdy nebyly rozvinuty tak daleko od rodného města a nikdy je nepokryla větší sláva. Dnes večer budeme oslavovat velké vítězství. Arlé Avalim!“

Jásot jeho družiny však náhle utichl a řada jezdců obklopujících velitelský pahorek se začala pomalu rozestupovat. Ke králi krokem mířil muž vedoucí za uzdu koně, který táhl smyk.

Bregedôr si v tom okamžiku uvědomil, koho postrádá. Koně s mrtvým tělem vedl osobně Edham, rokhârianský král. Bregedôr sevřel rty a z jeho tváře se rychle vytratilo nadšení a úsměv. Seskočil ze svého hřebce a šel Edhamovi vstříc. Na unavené, prachem a potem pokryté tváři rokhârianského krále zahlédl slzy.

Nevěřicně zavrtěl hlavou.

„Ne! Edhame, řekni, že to není pravda. Elómir? Elómir Râur?“

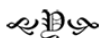
Edham mlčky přikývl, zastavil koně a pustil ohlávku. Ustoupil stranou, aby králi ukázal mrtvé tělo. Na zeleném praporci nataženém mezi dvěma tyčemi leželo mrtvé tělo. Bylo pokryté desítkami ran, ale tvář zůstala jako zázrakem nezasažena. Byl to skutečně allôrionský kníže, pán severu, Edhamův mladší bratr Elómir, řečený Râur. První z věhlasných enqaindorských reků, který na této výpravě padl. Před královými očima přelétl stín, temné tušení, jež ale ihned zaplašil. Podíval se na Edhama.

„Jak?“

„Dostal se do obklíčení a padl i s celou svou družinou. Už jsem mu nedokázal pomoci. Jediné, co jsem mohl udělat, bylo najít jeho mrtvé tělo, aby se nestalo obětí supů a krkavců.“

Král na moment zavřel oči a potom se rázně otočil ke svým druhům.

„Sesedněte, bratři, a poklekněte. Pokloňme se památce Elómira, pelerina allôrionského. Padl hrdinskou smrtí v bitvě, která stejně jako jeho činy vstoupí do legend Enqaindoru.“

Po vítězství na Aggarwalu Egnor rozhodl o založení trvalého ležení ve vzdálenosti pěti denních pochodů od bitevního pole u jižního cípu jezera Nessat. Velké sladkovodní jezero nabízelo jeho armádě a rozsáhlému terénu potřebné zázemí před nastávající zimou. Ve velkém hodovním stanu Egnor přijímal denně hold od vyslanců okolních národů a měst.

Bylo to únavné a nudné, sedět a čekat na přeložení oslavných ód na jeho velikost.

I toho dne seděl ve svém křesle a bez zájmu poslouchal řeč vyslance z Dhillonu, vzdáleného města kdesi na jihovýchodě na dolním toku Amraavati, kde sídlil národ Khantů. Přitom si hrál s oním tajemným předmětem, který sebral z ruky mrtvého vojevůdce. Ten talisman jej až magicky přitahoval a za celou dobu nedovolil nikomu, aby se jej dotkl. Otáčel jej v prstech, chvíli jej držel v pravé, chvíli v levé ruce a přemýšlel, k čemu asi neznámému vládci sloužil. Zrovna jej měl sevřený v pěsti levé ruky, když jej tiše oslovil kancléř stojící za jeho křeslem.

„Promiňte, Výsosti, ale vyslanec už čeká nějakou dobu na vaši odpověď.“

Zatraceně, zaklel v duchu Egnor, který se tak zabral do zkoumání své nové hračky, že vůbec nevnímal, že tlumočnick skončil. Podíval se rozpačitě na kancléře a potom na mlčky stojícího vyslance. Přitom ve své levé ruce sevřel talisman a palec bezděky položil na jednu z hlavic. Okamžitě postřehl jemné brnění proudící od ramene až po konečky prstů. Jako by z jeho těla vytékal proud energie a soustřeďoval se v sevřené pěsti. Potom ucítil v hlavě slabé lupnutí, jako kdyby praskla nějaká hráz, a ve stejném okamžiku si uvědomil hlasy uvnitř své hlavy. Překvapeně zatřásl hlavou a rozhlédl se.

Co to bylo?

Soustředil se a podařilo se mu z té změti porozumět dvěma hlasům. Jeden z nich patřil jeho kancléři: „Bohové, co se s ním stalo? Vždyť je to trapné, už to trvá takovou dobu.“

Druhý hlas v jeho hlavě patřil vyslanci. Překvapující bylo, že ačkoliv mu předtím jeho řeč překládal tlumočnick, teď rozuměl každému slovu: „U Lathana, co se děje? Řekl jsem něco špatně? Čím bych se ho mohl dotknout? Proč u všech bohů mlčí? Že by se cítil dotčený tím, že naše nabídka na pomoc je příliš nízká? Nebo jsem mu měl nabídnout ještě antabony?“

Egnor se podíval na mlčky stojícího vyslance a uvědomil si, že má zavřená ústa. Otočil se na kancléře. I ten měl ústa zavřená, navíc stažená omluvným šklebem, směřovaným k vyslanci.

Otevřel sevřenou levici a přendal si předmět do pravé ruky. Hlasy v jeho hlavě okamžitě zmlkly, i když talisman pevně sevřel. Opět si jej přendal do levice a semknul jej v pěst. Během okamžiku si opět uvědomil kancléřův hlas: „Zatraceně, co mám dělat? S čím si to pořád hraje? Vnímá mě vůbec? Kdyby ho oslovil alespoň jeho bratr Radamis. On jediný může etiketu porušit...“

Kancléř vyslal prosebný pohled ke královi bratru a Egnor vzápětí v hlavě postřehl bratrův hlas: „No tak, bratře! Prober se! To tě někdo zaklel?“

Egnor se k bratrovi otočil a spatřil, jak otvírá ústa.

„Výsosti, omlouvám se, že ruším vaše rozjímání, ale vyslanec Dhillonu očekává vaši odpověď na nabídku vládce jižních Khantů. Rada se domnívá, že nabídka tří tisíc kopí pro naše jarní tažení je velmi zajímavá. Určitě potřebujeme nahradit ztráty, které jsme utřžili na Aggarwalu. A ty byly opravdu vysoké. Jaké je rozhodnutí rhinardóra?“

Egnor se zhluboka nadechl, nevěřičně zavrtěl hlavou. Tak na tohle ta hračka slouží. Neuvěřitelné!

Potom se podíval na bratra a k viditelné úlevě všech zúčastněných konečně promluvil: „Máte pravdu, bratře, nabídka vládce Dhillonu je zajímavá. Budeme o ní uvažovat.“

Poté se otočil na tlumočníka. „Přelož váženému vyslanci, že děkujeme za nabídku jeho pána, mocného vládce Dhillonu. Budeme o jeho nabídce uvažovat, ale ještě bychom rádi zvěděli, co jsou antabonové?“

Tlumočník svraštil obočí, protože si nebyl vědom, že by v předchozím překladu toto slovo použil. Když královu řeč přeložil, bylo vidět, jak sebou vyslanec trhl a zbledl. Podíval se na krále s viditelným úlekem a překvapením.

Po krátkém zaváhání odpověděl a tlumočník jeho řeč přeložil takto: „Kotharí, jasnozřivý, jenž vládneš celému Západu a Severu. Velmi se omlouvám, že jsem svou nabídku nedoplnil ihned. Antabonové jsou velká zvířata, která umí můj lid jako jediný na tváři Ayi zkrotit a vycvičit k boji. Proto nás naši sousedé nazývají Khantové, Páni slonů. Můj vládce by mohl za jistých okolností nabídnout padesát těchto zvířat.“

Egnor si vyslechl překlad a podíval se na vyslance, aby si poslechl i jeho myšlenky. Už zjistil, že když se dívá na konkrétní osobu, nejlépe do jejích očí, je její hlas v jeho hlavě zřetelnější. Díky tomu zaznamenal následující slova: „Jsme ochotni nabídnout padesát slonů, tisíc jezdců, dva tisíce pěších a sto hřiven zlata za slib ochrany jižního království. Ale chceme závazek na případnou pomoc proti Suratium.“

Egnor se na vyslance usmál, přikývl a obrátil se na tlumočníka.

„My, Kotharí, Král bohatýrů, pán Severu a Západu, přijímáme nabídku vladaře Dhillonu ve výši padesáti válečných slonů, tisíce jízdních kopiníků a dvou tisíc pěších, kteří se zúčastní našeho jarního tažení. Za to se zavazujeme poskytnout království jižních Khantů slib ochrany a pomoci v případě války se Suratii. Zeptej se vyslance, kde žije ten národ Suratium?“

Překvapený tlumočník královu řeč přeložil. Když skončil, vyslanec zbledl tak, že jeho tmavá pleť nabrala okrový odstín pouštního písku. Poté padl na kolena a sklonil hlavu.

„Ó jasnozřivý, národ Khantů se sklání před tvými schopnostmi, kterým se vyrovnají jen velcí učitelé Khantů z Nisaby. Khantové splní všechny tvé požadavky, ó Kothari!“

Oči všech členů Egnorovy družiny se stočily ke králi. Nikdo z nich si nedokázal průběh toho rozhovoru srovnat v hlavě. Král, jenž slyšel ty desítky nevyřčených otázek, však jen mlčky seděl ve svém křesle a tajemně se usmíval. Potom pokynul ceremoniáři, aby uvedl další poselstvo.

Do sálu vstoupila pětice starších mužů v bohatých rouchách, za nimi nesli dva sluhové s největší opatrností jakousi stříbrnou truhlici. Král se tázavě podíval na kancléře. Poslové se mezitím zastavili v předepsané vzdálenosti.

Kancléř předstoupil před královský trůn a hlasitě posly představil: „Vážení poslové staroslavného města Mehanu předstupují, aby složili hold Kotharimu, velkému vladaři Severu i Západu a vítězi nad Ghireshi.“

Egnor si posly zvědavě prohlížel. Z doslechu věděl, že Mehan je největší město Adeshů, stojící na opačné straně jezera Nessat. Bylo proslulé obchodem a v celém okolí Velké písečné pouště známé pro své vysoké učení a věštírnu, do které putovaly s žádostí o radu poselstva až z Gívy, Síwaru i Harlonu, sídelního města Hardazinu.

Egnor poslům přívětivě pokynul na znamení, že je připraven vyslechnout jejich řeč. Jeden z nich, krásný bělovlasý stařec, předstoupil a k překvapení všech zúčastněných začal hovořit královskou řečí, dôrbatem.

„Já, Sarad Kaur, představený rady mudrců, zdravím jménem všech obyvatel města Mehanu rhinardôra Egnora Valcamarena, řečeného Bregedôr, pána mocného Enqaindoru, ochránce Pětíměstí a přítele učeného národa Adeshů. Mudrci Mehanu přišli, aby složili hold vítězné

korouhvi Enqaindoru a k tvým nohám, ó Kotharí, Králi bohatýrů, položili vzácný dar, který ti posílá naše věštírna.“

Egnor přikývl a odpověděl: „Naše srdce je potěšeno, když slyší v daleké cizině mateřský jazyk dórminarských vládců. Proto si velice rádi vyslechneme poselství mocného města Mehanu, věštbu jeho proslavené věštírny a zhlédneme dary, které nám rada moudrých Mehanu posílá. Mluv, Sarade Kaure, posloucháme tě.“

Vyslanec se znovu uklonil.

„Rada moudrých Mehanu se sklání před majestátem pána Enqaindoru. Nekonečná je přízeň bohů, která darovala vítězství tvým korouhvím u Qatanu, Ayacarli i na pláni Aggarwal. Díky válečnému umu tvých rytířů nezůstal dnes v krajích na západ od Minal Tarkim, Nebeských sloupů, či jak je nazývá můj lid – Gorthalí, jediný nepřátelský voják. Rada moudrých by tě však ráda varovala. Tvou královskou korouhev dnes zdobí zářivý lesk slavných vítězství, moc našeho společného nepřítele však nebyla zlomena. Tvé válečné úspěchy burcují jeho skryté síly a mohou probudit zlo, o kterém nemá nikdo ze současníků povědomí. Rada moudrých soudí, ó Kotharí, že se právě nacházíš v zenitu své slávy a stojíš na nejdůležitější křižovatce svého života. Tvá rozhodnutí ovlivní nejen život tvůj, ale i život všech národů na západ a východ od Minal Tarkim.“

Vyslanec skončil a ve sněmovním stanu zavládlo ticho. Věhlas mehanské věštírny dosáhl až daleko na sever a nikdo z vládců severu by si netroufl její doporučení opominout. Egnor se rozhlédl po shromážděných a jeho oči se střetly s bratrovými.

„Již se nám dostalo zpráv z proslavené mehanské věštírny, ale po pravdě, zatím jsme jim příliš neporozuměli. Má pro nás poselstvo mudrců Mehanu zprávy, které budou jasnější a srozumitelnější? Rádi si je vyslechneme. Mluv, Sadare Kaure!“

Vyslanec souhlasně přikývl a opět se uklonil.

„Ještě předtím, než budu této radě tlumočit poselství naší věštírny, dovol, ó Kotharí, abych ti předal převzácný dar, jenž tvé výsosti posílá věštírna Mehanu.“

Vyslanec se otočil a pokynul sluhům, kteří vedle něj postavili nosítka, na nichž spočívala nádherná stříbrná truhla. Sluhové se uklonili a zařadili se zpět na konec poselstva. Vyslanec přistoupil k truhlici a položil na ni dlaň.

„Velkou náhodou a přízní osudu se město Mehan stalo před krátkým časem vlastníkem tohoto skvostu.“

Egnor zvědavě zvedl obočí, předklonil se a napjatě očekával pokračování vyslančovy řeči.

„Tato stříbrná truhla ukrývá nejstarší knihu světa.“

Egnor překvapeně zdvihl obočí. „Nejstarší kniha světa. Opravdu? Jsi si jistý, vyslanče? Potom je to...“

Sadar Kaur sebejistě přikývl. „Ano, ó Kotharí, tato truhla ukrývá proslavený epos Yôkhâranâ,“ vyslanec se dramaticky odmlčel.

„Yôkhâranâ! Nemýlíš se?“ Egnor nevěřičně zavrtěl hlavou a v tom okamžiku zapomněl i na svou hračku, kterou odložil na stůl vedle svého křesla. Zvedl se ze svého trůnu a sestoupil dolů k vyslančovi. Ten se uklonil a poklekl. Egnor nepřítomně pohladil truhlici dlaní. Když před sedmi lety porazil u jezera Kimó kharadského krále Khâr Gimála a ovládl jeho hlavní město Gîvu, hledali jeho vojáci tento poklad marně. Ač jej tehdy všichni považovali za ztracený, nyní se zčistajasna objevil. Odklopil víko truhly. Uvnitř na zlatohlavu spočívala kniha ve zdobené kožené vazbě. Egnor ucítil, jak mu přeběhl po zádech mráz.

Obrátil se ke klečícímu vyslanci.

„Povstaň a řekni mi, jak se tento klenot ocitl ve městě Mehanu? Moji vojáci prohledali celou Gívu, ale nikde jej nenalezli.“

Vyslanec se nepatrně usmál. „Nekonečná přízeň bohů jej donesla až do Mehanu, kde byl tento skvost darován naší věštírně. A ta jej jako ten nejvzácnější dar posílá tomu nejpovolanějšímu mezi povolányými. Nyní záleží jen na tobě, kdy tento dar uchopíš do svých rukou a využiješ jeho moc.“

Egnor pokýval hlavou a natáhl po knize ruku. Vtom se zarazil a otočil se k vyslanci: „Kdo vám daroval takový poklad? Ty víš, jaká pověst se k této knize váže?“

Sadar Kaur se sebevědomě usmál. „Vaše výsost podceňuje skryté vědomosti mehanské věštírny. Toto je dar Khâr-any, Krále lidí, vládcům kharadské říše. Kniha je nadána zvláštní mocí, kterou získá ten, kdo ji uchopí do svých dlaní. Rod, který ji má v držení, bude věčný a je předurčen stát se vládcem světa.“

„Ale já jsem Khâr Gimala porazil?“

„Ano, ó Kotharí. Nechci snižovat tvé válečnické schopnosti, ale v té době již Yôkhâranâ nebyla v držení Kharů.“

Egnor mlčky přikývl a pomalu truhlici s knihou zavřel. Potom se otočil, vystoupal zpět na podstavec a posadil se na trůn. Egnor mlčky a zamyšleně sledoval zavřenou schránku s tajemnou knihou. Přitahovala ho a děsila zároveň. Dar Khâr-any, nenáviděného nepřítele jeho rodu, poraženého v Poslední válce, se ocitl v jeho rukou. Co mu může přinést? Slávu? Moc? Nebo způsobí jeho pád? Po chvíli přemýšlení se obrátil na vyslance.

„Je to prokleté dílo, stejně jako vše ostatní, o čem víme, že to Khâr-anâ kdy vyrobil, a jedno zda to byly knihy či prsteny. Nechal si říkat Král lidí, ale vždy byl především pánem temnoty. Co mám udělat s tak zvláštním darem? Mám jej přijmout, nebo zničit? Kdybych jej získal po ovládnutí Gívy, shořel by i s hlavním gívským chrámem. Co mi radí však tvá věštírna nyní?“

Vyslanec zvážněl a jeho oči se upřely přímo do Egnorových.

„Rada moudrých dlouho zvažovala své rozhodnutí. Mehan je příliš nicotný na to, aby vlastnil tuto knihu. Ta je nadána mocí, která může povznést i přivodit pád. Na celé tváři Ayi jsou jen dva lidské rody, které mohou její moc skutečně ovládnout. Ale jen jeden z nich ji může využít pro dobro tohoto světa. Je to rod, jehož posledním květem je Kotharí. Proto mu Mehan posílá tento vzácný dar, ani rada moudrých však netuší, jak s ním naložit. Je na tvém rozhodnutí, zda si jej ponecháš, nebo ho zničíš. Pokud si jej ponecháš, nesmíš jej ztratit, protože pak by tebe a tvůj rod potkalo prokletí Kharů. Zanikl by.“

Opět se rozhostilo dlouhé ticho, které přerušil až Egnor svou další otázkou: „A co mi radí věštírna? Jak mám dál postupovat?“

Vyslanec se na chvíli zamyslel, než odpověděl. „Proroctví orákula je nejasné. Mluví se v něm o dvou velkých darech. Domníváme se, že jedním z nich je Yôkhâranâ. Co je však tím druhým, netušíme. Proroctví hovoří o křižovatce dvou cest. Rozhodnutí, po které z cest se vydat, však musíš učinit ty sám.“

„Jak zní to proroctví?“

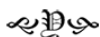
„Již podruhé stojíš před rozhodující volbou. Můžeš velkou říši vybudovat, nebo velkou říši zničit. Bohové vložili do tvých rukou dva mocné dary. Tvé činy se stanou semenem, které vyklíčí v daleké budoucnosti. Proto vol dobře.“

Projdeš-li Průsmykem světla, vstoupíš do tmy a probudíš síly, o nichž nic netušíš. Podstoupíš krutý zápas, ve kterém zničíš největší armádu, jakou kdy svět viděl, a tvé jméno vstoupí do legend všech národů Dar Síl-haadu. Kotharí, velký válečník, se stane světlem naděje v temnotě, která přijde v časech budoucích.“

Vyslanec se odmlčel a v sále se po té temné předpovědi rozhostilo zlověstné ticho.

„Jaká je ta druhá cesta?“

„Zůstaneš-li stát, staneš se vládcem nejmocnější říše, jakou kdy Aya nosila. Čas tvé vlády bude v kronikách veleben jako zlatý věk rozkvětu. Kotharí bude vzýván jako moudrý otec národů Dar Síl-haadu. Průsmyk světla se na dlouhá staletí stane hrází proti temnotě. Pokud však jednou hráz povolí, bude tvé jméno zapomenuto.“

O několik dnů později se Egnorovým ležením jako oheň v suchém stohu slámy rozšířila zvěst, že z průsmyku Alatarne sestoupilo poselstvo Pána draků.

Egnor rozhodl, že je přivítá se vši slávou a pompou. Svůj trůn nechal vynést na volné prostranství a obklopen svými druhy očekával příchod poselstva. To muselo projít středem dlouhého špalíru vojenských oddílů nastoupených v plné zbroji. Trvalo dlouho, než se vyslanec, jenž kráčel se svým doprovodem pod šedou korouhví se šarlatovým drakem, konečně ocitl před královským trůnem. Jeho družinu tvořili jak muži z rasy neumírajících, tak několik desítek lidských sluhů velmi vysokých postav.

Egnor si posly dlouho prohlížel a celou tu dobu svíral v levici svůj talisman, aby se pokusil přečíst jejich skutečné úmysly. Ať se však snažil

jakkoliv a několikrát jej přendal z ruky do ruky, žádné hlasy ve své hlavě nezaslechl. Dal tedy pokyn svému kancléři, ten vyjmenoval všechny jeho tituly a překladatel je poselstvu přeložil. Potom konečně dostal slovo gherkhanův vyslanec.

„Jmenuji se Avranno, jsem jedním z devíti princů Nibrilartu. Přicházím ve jménu hérukana, našeho velkého Učitele a pána Nibrilartu. Náš Učitel a vládce ti posílá pozdravy a dary, aby tě potěšily a usmířily tvé srdce, neprávem naplněné zlobou. Rád by ti nabídl přátelství a spolupráci.“

Vyslanec se odmlčel a tlumočnický zatím překládal jeho slova. Egnor zamračeně poslouchal, protože do této chvíle ve své hlavě nepostřehl žádnou z vyslancových myšlenek. Když tlumočnický skončil, mlčky přikývl a pokynul vyslanci, že má pokračovat.

„Hérukano netuší, čím mohl vyvolat tvou nedůvěru a nepřátelství, protože naše korouhev se nikdy neocitla být jen na dohled některého z tvých hradů nebo měst, natož aby naše šiky ohrozily hranice tvé říše. Naopak naše alathosy byly již potřikrát napadeny a donuceny silou se bránit před útoky tvé armády. Hérukano nemá zájem na nepřátelství s tvou říší, a proto ti nabízí mír. Je ochoten zavázat se k placení pravidelného tributu a také k tomu, že korouhve Nibrilartu nepřekročí za tvého života průsmyk Alatarne. Přinesl jsem ti ukázky toho, co ti může náš vládce nabídnout.“

Muž poodstoupil a pokynul svým sluhům. Jeden z nich před králem rozvinul nevelký koberec a ostatní před něj položili několik předmětů. Několik zlatých prutů, stříbrné šperky, několik mečů, skříňku s drahými kameny...

Egnor se chvíli na dary díval a potom pokynul jednomu ze svých panošů, aby mu podal jeden z mečů nezvyklého tvaru. Panoš jej zvedl a donesl jej k trůnu, králi jej podával s překvapeným výrazem.

„Rhinardôre, ten meč vypadá, jako by byl z irsilu.“

Král mlčky přikývl a vzal zbraň do ruky. Byla přesně taková, jakých sesbírali jeho zbrojíři několik desítek na Aggarwalu. Potěžkal ji. Zvedl se z trůnu a několikrát se mečem rozmáchl. Musel jej vzít do obou rukou, aby zbraň získala tu správnou rychlost. Znovu se posadil a meč podal jednomu ze svých pážat.

„Tvůj pán mě má za kramáře? Za kupce, se kterým je možno jednat o ceně trefek, jež jsou mu nabízeny? To, co mi tvůj pán poslal, jsou jen trefky, kterých jsme posbírali na každém bitevním poli plný vůz. To je vše, co mi nabízí?“

Když tlumočnick královu řeč přeložil, bylo vidět, jak vyslanec zbledl.

„Ve jménu svého pána jsem ti přišel nabídnout pravidelný tribut. Je na tobě, abys zvolil, zda bude vyplacen ve zlatě, stříbře, drahém kamení, nebo zbraních. Hérukano ti nabízí, že každého roku se v průsmyku Alatarne setkají tvoji zástupci s naším poselstvem, jež dojednaný tribut předá. Hérukano očekává, že na oplátku tvoje armáda nepřekročí pohoří Nebeské zdi, které se tak stane přirozenou hrází mezi oběma říšemi.“

„Jak vysokou částku ve zlatě nabízí tvůj pán?“

„Deset tisíc hřiven zlata, každý rok po dobu tvého života. A hérukano se bude modlit za tvůj dlouhý život.“

Když tlumočnick přeložil nabídnutou částku, zašumělo to v okolí trůnu údivem. Suma byla omračující. Ohromující by byla i jako jednorázové výkupné, ale tady byla nabídnuta jako roční tribut.

Radamis, který stál vedle trůnu svého bratra, se neovládl, aby se nesklonil a nezašeptal: „Nad takhle velkorysou nabídkou bych se, bratře, zdráhal jen bezpodmínečně nutnou dobu. Považ, za jeden roční

poplatek uděláš z Nirtargu velkolepé hlavní město, ozdobu své nové říše. A ten jejich vládce asi netuší, že našemu rodu je vrozena dlouhověkost.“

Egnor zvedl oči a podíval se na něj. Nic však neřekl, místo toho se obrátil k vyslanci.

„Tvá nabídka je zajímavá, ale doposud jsem v ní nenašel to, co mne opravdu zajímá. Cenu drahého kovu vždy určuje jeho dostupnost. Předpokládám, že tvůj pán má dostatek zlata, stříbra i irsilu. Musí to být požehnaná země, když ukrývá takové množství darů, aby umožnila tvému vládci tak velkorysou nabídku. Jsem ochoten o ní uvažovat, pokud k ní tvůj vládce přidá toto,“ řekl Egnor a natáhl k vyslanci ruku se svým talismanem. Přestože tlumočnick ještě nestihl přeložit králova slova, jen pohled na předmět v Egnorových prstech vyvolal mezi posly vzrušení a rozruch.

Egnor se opět opřel o opěradlo svého křesla a sevřel talisman ve své levé ruce. Krátce nato se v jeho hlavě překvapivě rozezněly hlasy.

„Nimbresáro, to není možné, on má ilmentur! Kde ho získal?“

Takže ilmentur tomu říkají, pomyslel si spokojeně Egnor. Je vidět, že to poznali. Kdovíjaké další podobné cetky má ten jejich vládce k dispozici?

„Přijmu nabídku tvého pána, pokud k ní tvůj vládce přiloží deset takovýchto šperků.“

Ke svému překvapení nemusel ani čekat na překlad tlumočnicka, protože zaslechl ve své hlavě odpověď.

„Tvůj požadavek je nesplnitelný. Nemůžeme ti dát to, co nevlastníme.“

Egnor překvapeně zamrkal. Poprvé za tento rozhovor uslyšel vyslancovy myšlenky. Rychle se však tomuto zvláštnímu rozhovoru přizpůsobil.

„Jak to, nevládníte? Vysvětli mi to. Přeji si znát pravdu!“

„Podle našeho vědění se z dávných časů nedochovalo více jak sedm kusů těchto klenotů. Klan Avartan jich měl ve svém držení šest. Tři z nich však už náš lid pozbyl. Zbývají tedy pouze tři, které máme ve svém vlastnictví.“

„Dobře, chci tedy ty tři, které zbývají!“

„K tomu hérukano nikdy nesvolí. Jejich hodnota je nevyčísitelná.“

„Souhlasím. Co má pro tvůj lid větší hodnotu? Svoboda? Život?“

„Avartan zasvětili životy velkému poslání a jsou připraveni je obětovat. Nemůžeme je odevzdat, potřebujeme je.“

„Proč bych se však měl spokojit s jediným ilmenturem? Myslím, že jeden musíš mít i ty. Stačí, když nařídím svým ozbrojencům, aby ti jej sebrali.“

„Ale já žádný nemám.“

Vyslanec otevřel obě ruce a ukázal Egnorovi prázdné dlaně.

„Ale jak je potom možné, že spolu takto hovoříme?“

„Ilmentur má mnoho zvláštních vlastností a tys je ještě neobjevil. Na lid windan působí jinak než na obyčejné smrtelníky. Stačí, když jej drží jen jeden z nich, a potom spolu mohou na dálku hovořit.“

„Ale já nejsem neumírající. Je mi dán dar dlouhého života, ale nejsem nesmrtelný.“

„Máš pravdu. I to ukazuje na to, že jsi výjimečný a že hérukanovo rozhodnutí nabídnout ti spojení bylo správné.“

„Vyslanče, obsahem našeho rozhovoru není kupčení, ale jednání vítěze s poraženým. Myslím, že tvůj vládce nemá na výběr. Chci všechny tři ilmentury. Když mi je nedá po dobrém, vezmu si je po zlém. Už třikrát jsem rozdrtil jeho armády. Když to bude třeba, rozdrtím je počtvrté a popáté. Udělám to tolikrát, kolikrát to bude nutné.“

„Potom je to jen vůle Nimbresárova. Jeho šiky můžeš možná porazit v bitvě, ale nedokážeš je porazit ve válce.“

„Pokud je to tvé poslední slovo, je naše jednání u konce!“

Egnor uvolnil sevření ilmenturu. Hlas v jeho hlavě utichl. Rozhlédl se. Jako již několikrát během podobných audiencí vládlo kolem jen rozpačité ticho. Nikdo nechápal důvody dlouhého mlčení, během kterého na sebe vyslanec a král jen mlčky zírali.

Egnor se postavil.

„My, Egnor, řečený Kotharí, vzkazujeme vládci Nibrilartu toto. Jeho válečné šiky překročily průsmyky Nebeských sloupů a s ohněm a mečem vstoupily na území spojenců Enqaindoru. To byl nepřátelský čin, který si zaslouží odplatu. Proto byl již třikrát tento čin po zásluze potrestán. Proto nyní jdi a vyříd' mu! Na jaře příštího roku vystoupím v čele své armády do průsmyku Alatarne a budu očekávat, že se tam tvůj vládce osobně dostaví, aby mi složil hold, přinesl požadované dary a přijal z mých rukou svou zemi jako mé léno. Poté budou země na východ od Nebeských sloupů jeho vlastnictvím, ze kterého mi bude odvádět pravidelný tribut. Pokud se tak nestane, překročíme Nebeské sloupy a přinutíme jej silou, aby se sklonil před naším majestátem. Potom si však vezmeme z jeho země vše, co uznáme za vhodné. Taková je má vůle.“

Král se posadil a tlumočnick se pustil do překladu. Radamis se sklonil k bratrovi. „Bratře, zvážils své rozhodnutí dobře? Víš, kolik krve budou muset prolít tvoji věrní, aby naplnili tvé rozhodnutí?“

„Radamisi, jsou to válečníci a smrt je jejich družkou, která je provází na jejich pozemské pouti. Jsem přesvědčený, že žádný z nich by nevyměnil zlato za slávu. Ani já to neudělám. Na každého z nás, lhostejno, zda přežije, či padne, se bude vzpomínat v písniích ještě dlouhá staletí. Slyšels mehanské proroctví?“

„Tvá slova jsou pyšná, bratře. Jsi si jist, žes dobře porozuměl? Můžeme tím tažením skutečně získat víc, než ti bylo dosud nabídnuto?“

„Můžeme získat všechno! Rozumíš, Radamisi?Všechno! Ne nadarmo mne nazývají Kotharí, Pán bohatýrů, ten se přece nespokojí s drobky, když může získat vše!“

„Nebo taky vše ztratit,“ odpověděl Radamis a napřimil se.

Průsmyk Alatarne, jaro 288 e. d.

O několik měsíců později seděl Egnor na svém hřebci a z návrší sledoval nekonečný proud mužů a zvířat, který jej míjel. Jeho armáda překonávala zasněženou pláň horského sedla Alatarne. Do vzdálenosti stovek mil na sever i na jih byl tento průsmyk jediným schůdným bodem v dlouhé hradbě pohoří, které na západě nazývali Minal Tarkim, na jihu Gorthalí a na východě Erod Dairam. Současně bylo i neprostupnou hradbou mezi dvěma naprosto odlišnými světy.

Egnor zvedl hlavu a podíval se vzhůru. Modré nebe bylo bez mráčku, sluneční paprsky se odrážely od bělostných štítů hor a neposkvrněného, jiskřivě bílého sněhu pokrývajícího povrch horského sedla.

„Tak už chápu, proč mu říkají Alatarne, Zářící průsmyk,“ obrátil se na svého bratra Radamise.

Ten přikývl a odpověděl: „Máš pravdu, ještě nikdy jsme nebyli tak vysoko. Ani doma, když jsme na lovu zabloudili do Sněžných hor.“

„Jsem nedočkavý, co nás tam na druhé straně hor v tom neznámém světě čeká. Jen si to představ, bratře, nikdy, ještě nikdy, kam sahá paměť enqaindorských kronik a prastarých gondorských svitků, nepřekročila noha velkých králů z Dairany pohoří Minal Tarkim. O tom světě nemáme žádné zprávy, nikdo z našich učenců neví, co nás tam čeká. Jaké země, národy, jaká království...“

„Jedno ale víme jistě, je tam panství vládce, kterému jeho poddaní říkají gherkhan, Pán draků. Zatím jsme s jeho vojsky svedli tři vítězné bitvy, ale ještě jsme žádné draky neviděli. Co když nás tam čeká střetnutí i s nimi?“

Egnor se na něj podíval a jeho bratr zahlédl v jeho očích záblesk nadšení. „Myslíš, Radamisi? Od konce třetího věku se pokolení lidí s draky nesetkalo...“

„Pokud se mě týče, nebude mi vadit, když to tak zůstane i nadále. Nikdo z nás netuší, jak s něčím podobným bojovat. Obávám se, že v takovém případě by nás většina našich spojenců opustila. Nezapomeň, bratře, že od Aggarwalu už tvoří naši spojenci skoro polovinu tvé armády.“

„Dorazily přece posily od našeho otce,“ namítl Egnor.

„Jistě, ale přesto naše válečné heslo uslyšíš jen z poloviny hrdel mužů, kteří se támhle brodí sněhem,“ nedal se odbýt Radamis a ukázal na pochodující zástup, ve kterém kromě jejich krajanů pochodovali Nivzarové, Nogaimové, Adeshové, Khantové, Nieshové, Orchenové, dokonce i oddíl černých lidí z krajů na jih od Amraavati, kteří si říkali Rutiové.

Egnorova tvář se zachmuřila. Bratrovy námitky na okamžik zviklaly jeho víru v úspěch. Kněží Adeshů jej zrazovali od jeho plánů na pokračování jarního tažení směrem na východ. Žádali ho, aby přijal hold poražené gherkhanovy armády, zavázal ji tím, že nikdy více nepřekročí průsmyky Nebeských sloupů. Nabízeli mu pomoc při postavení pásu pevností střežících průchod na západ. I jeho otec Dôr Gedir jej ve svých dopisech žádal, aby své tažení ukončil a vrátil se zpět do sídelního města. Už nyní byl úspěch jeho tažení ohromující. Zdvojnásobil rozlohu své rozsáhlé říše. Všechny národy žijící na obrovském území kolem Velké pouště se sklonily před jeho majestátem.

Co víc by mohl ještě získat? Všechno? Být vládcem všeho. To leželo na druhé misce vah.

Soutok Dornegiru a Teguskenu, podzim 288 e. d.

Egnor natáhl ruku, aby odhrnul potrhaný závěs svého stanu. Smutně se usmál při pohledu na špinavou tkaninu kdysi honosného velitelského stanu krále Enqaindoru. Dnes by již nikdo nepoznal, že byl ušitý z drahého gívského zlatohlavu. Kolikrát už jej pro něj služebnictvo na tomhle tažení stavělo a bouralo? Už by to ani nedokázal spočítat. Bylo to stokrát nebo ještě vícekrát? Jedno však bylo jisté, včera to bylo naposledy, protože dnes je čeká bitva. Tušil, že bude poslední bitvou jeho dlouhého tažení.

Vyšel před stan a rozhlédl se. Těžké olovené mraky pomalu se táhnoucí po obloze jako by chtěly předznamenat dnešní den. Rozhlédl se po probouzejícím se ležení. Stany rozložené pod malým návrším vypadaly stejně smutně a uboze jako jeho vlastní.

„Posledních deset tisíc,“ uklouzlo mu tiše mezi popraskanými rty.

Posledních deset tisíc z armády, která před rokem čítala více jak stotisíc kopí. Kde zůstali Adeshové, Orchenové, Nieshové, Nogaimové? Opustili jej krátce po bitvě na Arnegiru, která je vyděsila svou zarputilostí, krvavostí a obrovskými ztrátami, kterými museli zaplatit domnělé vítězství. Byla to jen jeho vlastní hlava, omámená pýchou a ctižádostivostí, která ta obrovská jatka vnímala jako vítězství.

Všichni ostatní viděli jen krvavou předeheru budoucího utrpení. Proto se otočili a beze slova vysvětlení v noci opustili společné ležení.

„Jako zloději,“ uklouzlo mu tiše při vzpomínce na chvíli, kdy zjistil, že tenkrát z jeho stanu zmizela stříbrná truhla s Yókhâranou. Roztrpčený tehdy pronesl svou památnou větu: Avalim, chraňte mě před proradností mých přátel, protože před nenávisť svých nepřátel se dokážu uchránit sám.“

Přes to vše byl tehdy ještě plný pýchy a sebevědomí a odmítal vidět varování, které mu osud tak milostivě nabídl. Kolik druhů z jeho osobní družiny tehdy zaplatilo jeho tvrdošijnost životem? Arion, Amandir, Soynar, Edham. Co jméno, to odlesk slávy a moci.

Tehdy ještě existovala cesta zpět. I když ho tehdy jeho bratr a syn přemlouvali, aby své pluky otočil, tvrdošijně to odmítl a přikázal pokračovat dále na východ.

Následoval Dornegir, jeho poslední výhra v této prohrané válce. Díky ní si vynutil přechod přes řeku a vkročil do srdce území jeho protivníka. Tehdy udělal svou poslední a největší chybu. Když se dozvěděl od zajatců, kde leží Nibrilart, rozdělil svou armádu a vyslal svého bratra, aby postupoval podél mořského pobřeží k bájemi opředenému sídlu Pána draků. Tehdy jej viděl naposledy.

Sám vyrazil do stepí na východě, aby pronásledoval a dorazil poraženou armádu. Ale bylo to jako honit myš v prázdné sýpce. Nepřátelská armáda uhýbala a na celé dlouhé dny se ztrácela

v nekonečné stepi z dohledu jeho zvěďů. Nezbylo mu nic jiného, než se otočit a vrátit se sem k Teguskenu. Zde jej zastihla zdrcující zpráva. Uprchlíci, kterým se podařilo zachránit se ze zničeného Radamisova vojska, přinesli úděsné zprávy o tom, jak armádu pochodující podél mořského pobřeží smetla obrovitá vlna, která se bez jakéhokoliv varování objevila na obzoru. Zachránilo se jich jen pár stovek. Zvědové, oddíl vyslaný za spížováním a pár desítek šťastlivců, kteří tu hrůzu spatřili na vlastní oči. Všechny ostatní včetně Radamise pohltilo moře, které zalilo step na vzdálenost desítek mil do vnitrozemí.

Až tehdy prozřel. Až když zůstal sám na nepřátelském území a zjistil, že nemá dostatek sil ani na to, aby se probil zpět na západ k průsmyku Alatarne. Včera mu zvědové přinesli zprávy, že armáda, kterou původně pronásledoval, se vrátila zpět silnější než předtím a stojí nyní na východním břehu Teguskenu. Z jihozápadu pak dorazily další voje a rozložily se na západním břehu Dornegiru.

Byl v pasti. Mezi dvěma řekami, mezi dvěma armádami.

„Otče, je třeba se připravit. Muži čekají na svého krále. Očekávají jeho řeč.“

Ohlédl se. Za ním stal jeho syn Edros, stejně jako on sledoval muže, kteří se pod nimi připravovali k bitvě.

Následník enqaindorského trůnu, napadlo Egnora, když se na něj díval, a při tom pomýšlení se mu bolestně sevřela hrud'. Byl by to dobrý král, napadlo jej. Odvážný, moudrý a velkorysý, lepší než já. Jenže dnes všichni zemřou a Enqaindor už nebude mít žádného následníka. A bude vůbec ještě nějaké království, když kosti jeho bohatýrů práchnivějí na bojištích jeho pýchy a marnivosti? Mehanské proroctví mělo pravdu: „Projdeš-li Průsmykem světla, vstoupíš do tmy a probudíš síly, o nichž nic netušíš. Podstoupíš krutý zápas, ve kterém zničíš největší armádu, jakou kdy svět viděl.“

Jak mohl být tak slepý?

Otočil se k synovi a trpce odpověděl: „Čekají na muže, který je odpovědný za jejich zkázu? Muže, který je dovedl až do náruče smrti? Co jim může jejich král ještě říct, co víc jim může dát?“

Edros se na něj podíval a nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Čekají na Kothariho, krále bohatýrů. Každý jeden z nich, který došel až sem, je hrdinou, o kterém by se mohly zpívat písně. A oni jsou připraveni splnit to, na co přísahali. Ale potřebují, aby jejich čin měl smysl, aby šli za něčím, čemu věří. A to jim může dát jen jejich král.“

„Co jim mám říct?“

„Co? Že smrtí cesta nekončí. Že existuje něco, co ji přesahuje a pro co má smysl jít i do ztracené bitvy.“

„Chceš po mne nemožné, synu. Jak jim mám dát něco, co už sám nemám?“

„Tak to musíš najít, otče. Oni to nutně potřebují. Když to nedokážeš ty, tak potom nikdo.“

Edros se otočil a nechal Egnora o samotě. Ten otupěle sledoval probouzející se ležení. Jeho ruka zbloudila do záhybu jeho šatu, kde o něco zavadila. Vytáhl to ven.

Ilmentur.

První dar, který dostal. Jak bláhová a zničující byla jeho touha vlastnit i všechny ostatní? Díky němu si připadal neomylný. Vždyť mohl číst myšlenky lidí. Který jiný vladař před ním měl takovou moc? A k čemu mu byl nakonec dobrý? Ani s ním nedokázal zachránit ten druhý, kterým byla posvátná Yókhârana. Až teď jej napadlo, že ji vlastně nikdy

nevzal do ruky. Prý nabízela možnost nahlédnout jak do minulosti, tak do budoucnosti? Viděl by tam tento okamžik? Bláhově věřil, že pokud leží v jeho stanu, stvrdil tím její vlastnictví a získal slibovanou neporazitelnost.

Sešel ze svahu až na soutok obou širokých řek. Viděl, jak se za oběma břehy šikují nepřátelská vojska. Ten pohled jej probral. Podíval se na předmět ve své dlani.

„Prokletá ruka tě vyrobila, abys zlu sloužil a dobré do temnot vedl. Budiž proklet den, kdy jsem tě našel.“

Napráhl se a mrštil ilmenturem tak daleko, jak mohl. Sledoval, jak se nad ním zavřela voda. Ještě chvíli sledoval mizející kruhy ve vodě a kupodivu si uvědomil zvláštní úlevu.

Opět je svobodný.

O hodinu později předstoupil Egnor Brega před své muže. Viděl, jak jej jeho syn Edros a Iarhil, poslední dva z družiny jeho bohatýrů, kteří přežili, úzkostlivě sledují. Usmál se na ně a potom se otočil k nastoupným mužům a zvučným hlasem promluvil.

„Bratři, došli jsme společně až sem, na konec všeho, odkud již není návratu. Byli jste odvážní, byli jste věrní a máte nárok na mou vděčnost. Každý z vás by si zasloužil sedět v hodovní síni po boku svého krále. Vězte, co vám chci říct tady na konci naší dlouhé cesty.

V životě muže není nejdůležitější věcí vítězství, ale to, aby se dokázal zpřímá podívat do zrcadla osudu a nezachvěl se, ani když v něm uvidí vlastní smrt. Vězte, mužové Enqaindoru, že smrt skutečného rytíře není posuzována podle toho, zda je zlá, nebo dobrá, ale podle toho, zda je potupná, nebo slavná.

Ta první sevře srdce strachem, ta druhá nabídne svou vášnivou náruč, když se k ní otočíme čelem. Naše čest, to je to jediné, podle čeho nás budou soudit naši potomci. Prožili jste dobrý život, vybojovali slavné bitvy a prošli dlouhou cestu, která vás dovedla až sem na soutok těchto dvou řek.

A teď se k vám obracím s otázkou. Zahodíme ty dlouhé roky a slavná vítězství pro pár hodin bolesti a utrpení? Zachováme se jako zbabělci, kteří když uvidí svůj osud, otočí se a v zoufalé snaze urvat ještě jeden mizerný den utečou?

Ne!

Já Egnor Brega, kterému říkají, Kotháří, Král bohatýrů, vím, že v mém vojsku žádný takový zbabělec není. Můj syn mi dnes řekl: Smrtí cesta nekončí. A já vím, že měl pravdu. Bratři, věřte, že osud se bojí odvážných. Proto vstaňme a ukažme, že pořád ještě máme pro co bojovat, protože čest je pro nás víc než život!“

„Enqaindor!“

Nastoupené pluky opakovaly králův válečný pokřik a všech mužů jako by se zmocnila horečka. Pryč byl smutek. Králova slova probudila vášeň, která odvála veškeré chmury.

Egnor rozdělil své muže do tří oddílů. Nejméně početnému velel Iarhil, ten měl za úkol bránit východní břeh Teguskenu a zabránit východní armádě v přechodu řeky. On sám se rozhodl s Edrosem a se sedmi tisíci mužů překročit Dornegir a vyrazit vstříc nové armádě, která přišla z jihozápadu.

Se vztyčenou černou královskou standardou v čele svých pluků vjel Egnor do brodu přes Dornegir. Jeho nepřítel se překvapivě zachoval čestně a vzdálen na míli od západního břehu řeky vyčkal, až se Egnorovy pluky seřadí do bojové formace. Střed Egnorových oddílů

tvořila králova garda, cánohtarové, poslední dva tisíce jezdců z kdysi početného desetitisícového pluku. Na pravém křídle stály zbytky Rôkharianů a pluků z jižního Enqaindoru. Levé křídlo tvořily zbytky pomocných sborů z Pětiměstí a Adeshů, kteří zůstali věrní a nezběhli po bitvě u Arnegiru.

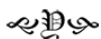
Střed sestavy vedl Edros, který o to požádal otce. Chtěl se pokusit prorazit středem nepřátelské sestavy a zajmout nebo zabít velitele nepřátelského vojska. Věřil, že potom by se odpor nepřátelské sestavy zhroutil. Byl to zoufalá šance, ale jediná, která by jim mohla otevřít volnou cestu domů, na západ k průsmyku Alatarne. Edros středem nepřátelské sestavy skutečně prorazil a dostal se až na dosah jejich korouhve. Když po ní natahoval ruku, srazila jej náhodná střela... Otec syna odmítl opustit a o princovo tělo se rozpoutala krvavá řež...

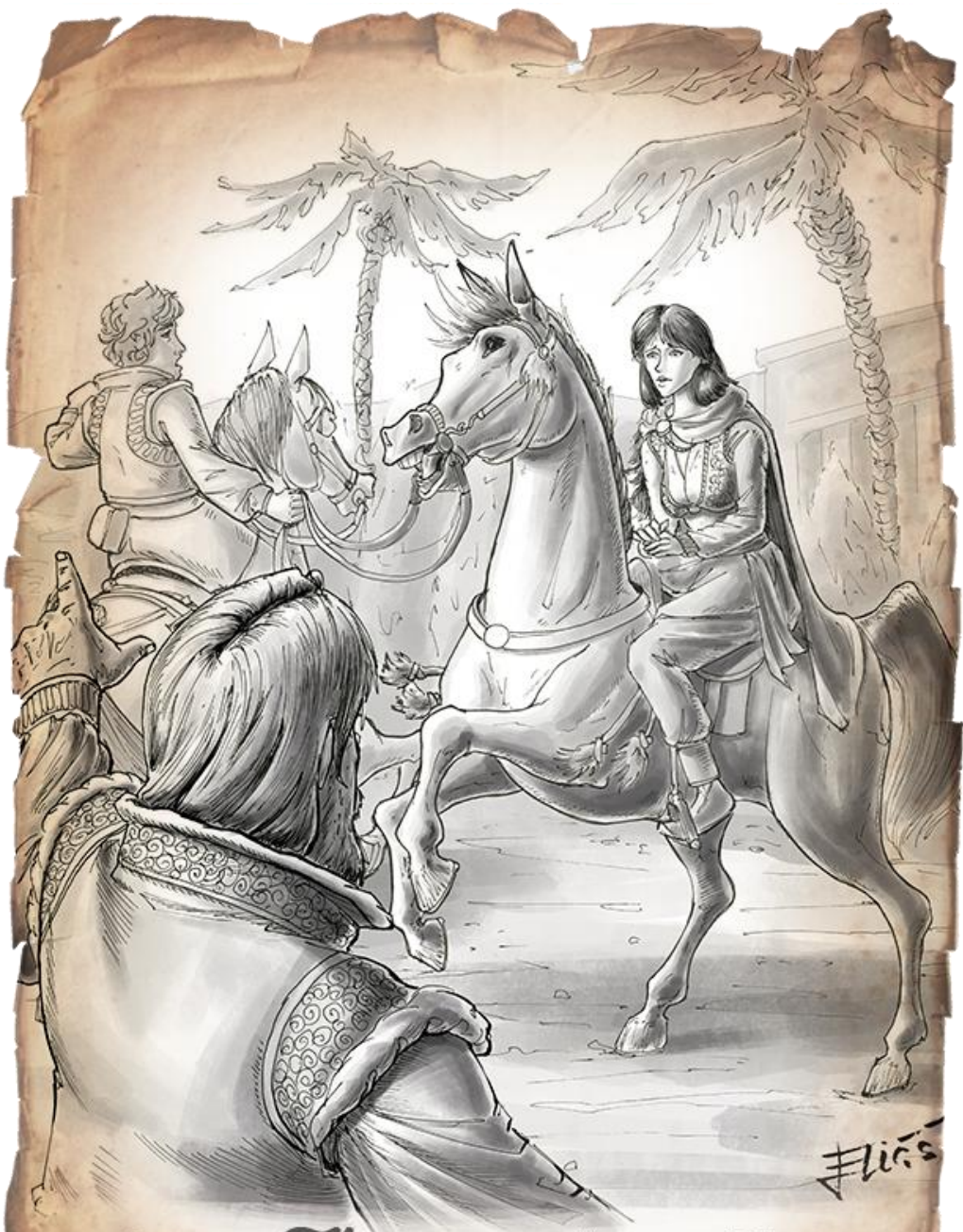
*Zvedá se prach, duní kopyta koní,
jedou mlčky, odhodlaně a věří,
že osud se před jejich odvahou skloní,
ten jim poslední míli života měří.*

*Polem zní válečné bubny a rohy,
muži jdou mlčky a v duchu vzývají bohy.
Mladý princ k divému útoku velí,
sám jako divoký sokol vpřed letí.*

*V řeži krvavé smrt divá životy loupí,
nepřítel však zarytě stojí, neustoupí
a korouhev svou s drakem rudým střeží.*

*Temná věštba se plní, co mudrci zřeli,
otec a syn, co věčnou hrází být měli,
zbroceni krví spolu teď na štítě leží...*

2. Kapitola

2. KAPITOLA - ZACHRAŇ SE

Oáza Ghodria, měsíc chladu 575 e. d.

„Athane, nech toho, vždyť budu celá mokrá. Víš, jak ten sníh studí, ty hlupáku?“ obořilo se děvče rozzuřeně na svého společníka a rozdurděně si oklepávalo sníh, který mu roz dováděný chlapec naházela do tváře a za krk.

„To bylo naposledy, co jsem se nechala přemluvit, abych s tebou někam šla. Příště si, ty tupče, jdi sám. Nebo můžeš požádat Bailu, ale ta tě pošle někam...“

Děvče duplo vztekle nohou.

„Ale, Lari, já jsem to tak nemyslel. Vždyť to byla jenom hra. Nechtěl jsem ti ublížit,“ řekl chlapec a s omluvným úsměvem pomáhal své společnici oklepávat zbytky sněhu ze šátku a teplé ovčí vesty.

„Pojď, na vrchol už je to jenom kousek. Mám tam skrýš a pozorovatelnu, odkud je vidět do celého kraje. Ještě jsem ji nikomu neukázal. Uvidíš, že budeš nadšená, je z ní vidět na míle daleko. Pozoruj odtud karavany, které přichází do oázy. Byl jsem první, kdo nahlásil příchod té velké karavany z Merélosu, která tu byla před pár týdny. Viděl jsem ji dříve než stráž v oáze. Ani ze strážní věže není vidět tak daleko!“

Athanova slova znovu povzbudila dívčin skomírající zájem, přesto si však začala klást podmínky.

„Opravdu jsi ji nikomu neukázal? Ani Baile? A už žádné koulování, rozumíš? Nebo se otočím a vracím se do oázy. A jestli přijdu sama, tak dostaneš doma pěkně vynadáno, že jsi mě opustil,“ ubezpečovala se dívka a úkosem se podívala na svého společníka.

Athan ji vylákal na dlouhou procházku do kopců lemujících oázu Ghodria od severu. Kopce čněly několik stovek stop nad okolní step

a byly široko daleko nejvyšším bodem kraje. V létě zde tábořili kočovníci, kteří sem přicházeli na proslavené trhy s otroky. Teď v zimě to však bylo liduprázdné území, a to tím spíše, že letošní zima byla neobvykle chladná a okolní step po dlouhých letech pokryl sníh. Dole v oáze to byl jen tenký poprašek, který se rychle ztrácel pod náporem slunečních paprsků, ale zde v kopcích se sníh držel a bylo ho mnohem více. Nebylo tedy divu, že to obě děti svedlo k dovádění a k tak vzácné zábavě, jakou bylo koulování. Že se vítězem dětského zápasu stal o dva roky starší Athan, bylo pochopitelné.

„Přisahám, že jsem to zatím nikomu neukázal. Ty budeš první, Lari!“

Těsně před vrcholem začalo být stoupání příkré, a tak oba malí cestovatelé ztichli a slyšet bylo jen jejich namáhavé oddychování, když se chvílemi zastavili, aby nabrali dech. Vrchol nejvyššího kopce tvořila rozeklaná vápencová skaliska, ve kterých vítr a déšť vyhloubily hluboké strouhy, pukliny a dutiny. Právě k jedné z nich na samém vrchu vedl Athan svou malou společnici. Lari nebyla ani tak zdatná jako Athan, ani neměla tolik zkušeností se zdoláváním skal. Děvčeti občas ujely nohy a hrozilo, že sjede po nakloněné skalní stěně dolů. Athan jí pomáhal, jak mohl. Chvílemi byl pod ní a podpíral jí chodidla, potom jí zase shora podával ruku a vytahoval ji tam, kam Lařiny krátké ruce nedosáhly.

Nakonec však dosáhli vrcholu, který tvořila maličká plošina pod skalním převisem, otočená na jihozápad. Výše už to bylo příliš nebezpečné.

„Tedy, to je krása,“ vydechla okouzleně Lari, když se před ní otevřel výhled do zvlněné stepi a na oázu, částečně ukrytou v rozlehlém údolí.

Athan ukázal severozápadním směrem do volné stepi a začal Lari poučovat.

„Tímhle směrem jsou Velké pustiny, kterými protéká řeka, co se jmenuje stejně, Pustinná. A tam někde daleko za ní prý teče Dardún

a na jeho břehu leží Merélos. Odtud přišla ta veliká karavana hned po slunovratu.“

„A tohle je Ghodria?“ ukázalo děvče na nedalekou oázu. „Netušila jsem, že je tak veliká. Co je to támhle za budovy?“ zeptala se, když ukazovala na shluk budov na východním okraji oázy.

„To je Etal Shar, největší usedlost v oáze. A podívej támhle, vidíš ty vzdálené kopce? Vypadají skoro jako mraky. To jsou Daganské kopce. Tam prý žijí loupežníci, proto se těm kopcům všechny karavany vyhýbají.“

Lari se soustředěně podívala směrem, kam ji navedl Athan. Dívka na chvíli soustředěně přivřela oči a pak radostně vykřikla: „A to není pravda! Já vidím, že k nám odtud jde karavana. Já ji vidím, tam!“

Athan se překvapeně podíval směrem, kterým ukazovala, a po chvíli ve stepi ve vzdálenosti několika mil skutečně postřehl dlouhou řadu maličkých teček směřujících na sever.

„Tedy, ty máš oči jak sokol, Lari!“ pronesl s obdivem.

„Je to ale divné. Ještě jsem od otce neslyšel, že by do Ghodrie přišla nějaká karavana přes Daganskou vrchovinu. Ty z Merélosu přicházejí od západu. Karavany z Gívy přicházejí od jihozápadu a chagarské karavany obcházejí Daganské kopce širokým obloukem z východu nebo západu. Ale přímo z jihu? Odkud odjinud by přicházeli?“

Obě děti ještě nějakou dobu sledovaly dlouhou šňuru jezdců, kteří pomalu postupovali vpřed. Karavana už se přiblížila natolik, že bylo možno rozeznat jednotlivé jezdce a pěší, již se začali rozmisťovat do linie.

„To je podivné,“ vrtěl Athan podezíravě hlavou, když karavanu pozoroval. Nejsou tam žádní velbloudi, ani mezkové, jen jezdci. To nevypadá jako karavana, ale spíše jako vojenská výprava.“

Jako by chtěl potvrdit Athanovy úvahy, rozezněl se na jižní strážní věži poplašný zvon. Jeho burcující zvuk doléhal až sem nahoru do kopců nad oázou. V tom okamžiku to Athanovi došlo.

„Lari, to jsou daganští loupežníci! Chtějí přepadnout oázu. Rychle, dolů, musíme se vrátit do oázy!“

To ráno se Naram vzbudil ještě za šera, chvíli se převaloval v posteli vedle spící Shorei a potom mu to nedalo. Zvedl se a hodil přes sebe plášť, vyšel z ložnice a potom sešel po schodech vedoucích dolů do atria. Jakmile otevřel dveře, udeřil na něj studený vzduch.

„U Lathana, to je ale zatracená zima,“ zamumlal pro sebe a těsněji k sobě přitáhl plášť.

Přešel atrium a vstoupil do prostorné kuchyně, kde si právě služebnictvo dopřávalo snídani. Všechny obličeje se překvapeně otočily a sledovaly pána domu. Nebylo obvyklé, že by stával takhle časně, a už vůbec nikdy nechodil do kuchyně. Ještě tak Shorei, jeho manželka, když kontrolovala přípravu jídla.

Naram se zamračeně rozhlédl a chvíli trvalo, než uviděl tvář, kterou hledal. Jednalo se o jeho lovčího a podkoního.

„Amishi, jdi do stáje a osedlej mého hřebce, půjdu se projet.“

„Pane Narame, nemohlo by to chvíli počkat? Zrovna jsem začal jíst,“ mladý muž se rozpačitě usmál. Nechtělo se mu od horkého nápoje a plného talíře.

Naram se zamračil. „Chceš se mnou smlouvat? Dnes na to opravdu nemám náladu. Seber se a sypej, ať je tu hřebec dřív, než se převléknu. Najíš se potom.“

„Pane, nechcete si před tou vyjížděnkou dát něco jídla? Ohřáté víno nebo teplé mléko s medem?“ ozval se za jeho zády majordomus Malik.